

DOODZONDE

Annick Lauwers

DOODZONDE

Schrijver: Annick Lauwers
Coverontwerp: Myriam Hoebeke
ISBN: 9789465128856
© Annick Lauwers

WAT VOORAFGING

Toon Snelders, hoofdinspecteur bij de politie, had een zeer moeilijke jeugd nadat zijn tweelingzus Katie op twaalfjarige leeftijd spoorloos verdween. Zijn moeder kon het verlies van haar dochter niet aan en pleegde kort daarna zelfmoord. Zijn vader werd een dronkaard die zijn oudste zoon het liefst van de aardbodem zag verdwijnen, omdat hij hem de schuld gaf van al zijn leed.

Als een dief probeerde Toon daarna aan de kost te komen om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn jongere broer te voorzien.

Hij trouwde drie keer, maar slechts een keer uit liefde, met Indra De Moor. Zij ging er echter al snel vandoor met zijn beste vriend en liet hem achter met een gebroken hart. Daarna koos hij voor een verstandshuwelijk, omdat hij hoopte dat dit voor meer zekerheid zou zorgen, maar hij vergiste zich, want ook vrouw nummer twee ging ervandoor, omdat ze haar carrière belangrijker vond dan de belofte die ze in het gemeentehuis had gedaan.

Het derde huwelijk ten slotte was een regelrechte ramp. Mari Vandenbroecke was een manipulator pur sang en maakte Toons leven tot een hel. Tijdens een moment van zwakte meende hij haar te hebben vermoord, waarna hij de benen nam. Hij was echter ernstig gewond door een confrontatie met de vermeende seriemoordenaar. Doordat iemand hem vond in het oude, vervallen pretpark waarnaar hij was gevlucht, wist hij ternauwernood een tweede keer aan de dood te ontsnappen.

Lianne Montrose groeide op in Mythopia, een pretpark gebaseerd op Griekse mythes, dat werd gerund door het Nature Health Center, een commune voor mensen die zich even uit de maatschappij wilden terugtrekken. Waar ze vandaan kwam en wie haar ouders waren, wist ze niet, maar dat had haar nooit gestoord, omdat ze gelukkig was geweest.

Margaretha, een heler, nam Lianne al vroeg onder haar vleugels, waardoor ze alles over kruiden en planten leerde. Haar kennis redde uiteindelijk Toon Snelders' leven.

Eerst stond Lianne nochtans zeer wantrouwig tegenover de komst van een vreemdeling. Langzaam ontdooide ze, waarna er een voorzichtige vriendschap ontstond.

Verhalen over het verleden brachten de twee getekende mensen nader tot elkaar. Zo was Lianne op zestienjarige leeftijd, zoals gebruikelijk was geweest in de commune, aan een man gekoppeld. Met hem kreeg ze een eerste, doodgeboren meisje, dat Fee was genoemd.

Het volgende jaar was Lianne op het meifeest aan de leider gekoppeld, wat als een grote eer werd gezien. Met hem kreeg ze een jongetje, dat Ogham was genoemd. Zijn komst wekte echter grote jaloezie op onder de vrouwen van de commune. Op een dag, toen Bear Brooks op reis was, werd het kind vermoord. Totaal ontredderd vluchtte Lianne weg in een wereld die ze niet kende.

Nadat de commune was opgedoekt keerde ze minstens één keer per jaar terug naar waar haar zoon lag begraven en naar een verborgen plek in het kasteel die door haar beste vriend Terence was gebouwd.

Terence was een waar genie. Ook hij groeide op in Mythopia, maar had het er in tegenstelling tot Lianne, behoorlijk lastig. Het werd hem kwalijk genomen dat hij slimmer was dan iedereen en alles waarmee hij zijn honger naar kennis had kunnen stillen, werd hem ontzegd.

Lianne zag de nood van haar vriend en hielp hem waar ze kon door stiekem boeken voor hem te halen en door hem elke keer weer uit te dagen met nieuwe projecten toen hij het kasteel op de rots mocht bouwen. Ze kwam met de zotste wensen en Terence vervulde ze allemaal.

Na een wat ongelukkig begin in Mythopia trok Terence naar Amerika, waar hij in de academische wereld terechtkwam. Hij was een drukbezet man, maar vond toch tijd om nu en dan weer te keren naar het park waar alles voor hem begon.

Als professor archeologie bestudeerde Terence onder andere oude geschriften over Mythopia. Zo stootte hij op een oude voorspelling die niet veel goeds betekende voor Lianne. Hij besloot haar te waarschuwen en mee te nemen naar Amerika, waar hij een oogje op haar kon houden.

Gregory Montrose was commissaris bij de politie. Hij was gehuwd met Jenny Jones, de dochter van een Vlaamse moeder en een Britse vader. In tweeduizend en zes werd er een aanslag gepleegd op hem. Toen Jenny nog wat zat te lezen bij de haard was een bom gegooid door het raam dat op een kier stond. Gregory, die zich al op de bovenverdieping had teruggetrokken, raakte

zwaar verbrand en gewond toen hij door het raam naar buiten sprong om aan de vlammen te ontkomen.

Een tijdlang was Montrose zelf de hoofdverdachte van de aanslag, omdat Jenny behoorlijk rijk was geweest en hij bijgevolg heel wat erfde. Eén man was steevast in zijn onschuld blijven geloven: Toon Snelders, de hoofdinspecteur die door hem was opgeleid.

Montrose wilde niet meer leven na de dood van zijn vrouw. Dankzij Toon, die hem een zaak toeschoof waarin hij zich kon vastbijten, krabbelde hij weer overeind. Sindsdien staat hij de politie bij op vrijwillige basis.

Nicolas Snelders is de broer van Toon. Sinds de dood van zijn zus en moeder is hij wat op de dool. Tot nog toe kon hij altijd rekenen op de steun van zijn grote broer als hij zich weer eens in de nesten werkte, maar sinds zijn laatste stunt wil Toon niet meer met hem praten. Om naar verborgen diamanten te kunnen zoeken in het ouderlijk huis, had hij op slinkse wijze Mari Vandenbroecke aan zijn broer gekoppeld. Dat het zoeken veel meer tijd in beslag nam dan was voorzien en dat Mari werd vermoord, was een serieuze streep door de rekening.

Helena Van Waeyenberghe trouwde met Nicolas. Zij kende Mari al heel lang en was door haar op een schandalige manier bedrogen. Ze nam Mari in huis toen die zwanger en dakloos was. Alles deed ze voor de jonge vrouw omdat die haar beloofde haar kind na de bevalling te zullen achterlaten. Op het laatste nippertje veranderde Mari echter van gedachte en verkocht ze haar kind aan een ander. Om wraak te nemen, trouwde Helena daarna met Nicolas. Toen ze erachter kwam dat de twee ex-geliefden opnieuw minnaars waren geworden en er samen vandoor wilden gaan, besloot ook zij Mari uit te schakelen.

Marysia, of Mari zoals ze zich later noemde, Vandenbroecke groeide op in Mythopia. Ze was de aangenomen dochter van de leider die zich graag Bear Brooks liet noemen door zijn volgelingen. Als dochter had ze privileges, maar werd ze ook streng behandeld. Zo werd haar de omgang met Nicolas ten strengste verboden. Om haar op andere gedachten te brengen, werd ze gekoppeld aan een man van wie ze zwanger werd. Ze vluchtte weg uit Mythopia en beviel in het geheim van een dochtertje dat ze aan Helena beloofde, maar uiteindelijk verkocht aan een ander koppel.

Mari ontmoette Nicolas opnieuw en hun geheime relatie kende veel ups en downs. Ten slotte gaf ze toe aan Nicolas' verzoek met zijn broer te trouwen. Ze kroop in een rolstoel en maakte Toon het leven zuur om hem zo veel mogelijk uit haar buurt te houden. Als hij er niet was, sloop ze door een geheime doorgang op zolder naar het huis van de burens waar ze urenlang zocht naar raadsels die moesten aangeven waar de diamanten verborgen lagen.

Martha Devriendt is de overbuurvrouw van Toon Snelders. Zij had een knipperlichtrelatie met de leider van het NHC en kreeg een kind met hem. Omdat ze bang was dat haar zoon haar zou worden afgepakt om in de commune op te groeien en zijn vader op te volgen, besloot ze hem te ruilen voor een ander kind. Zo kwam Toon in het NHC terecht en werd Angel Devriendt in het bevolkingsregister ingeschreven als zoon van Martha. Pas jaren later kwam ze erachter dat Lieve, haar zus, Toon was gaan halen om hem als broer van Nicolas en Katie te laten opgroeien. De ontdekking was een schok voor haar.

Toen haar op een dag ter ore kwam dat haar geliefde Angel was vermoord door de vrouw van Toon, zon ze op wraak.

Lisa Declercq werd depressief toen ook haar jongste zoon naar de middelbare school ging en het leven wat rustiger werd. Ineens drong tot haar door dat ze de dood van haar ouders nooit behoorlijk had verwerkt. Tijdens een nostalgisch moment deed ze een vreemde ontdekking. Die leidde haar uiteindelijk naar een schat die door haar vader en enkele jeugdvrienden was verborgen tijdens de oorlogsjaren. Met haar deel van de buit kocht ze, samen met haar man Jan en drie zonen Lukas, David en Ben, een deel van een tweewoonst aan zee. Dat haar buurman Toon zijn jeugdijaren in het huis had doorgebracht en dat er sprake was van een verborgen schat wist ze toen nog niet.

Het Nature Health Center werd opgericht door **Bart Vandenbroecke** om verslaafden een kans op re-integratie in de maatschappij te bieden. Hij trok met hen de natuur in, ver weg van de drukte en de verleidingen van het dagelijkse bestaan. Het project kende zo'n succes toen ook Martha haar schouders eronder zette, dat er nieuwe huisvesting moest worden gezocht. De nieuwe

locatie werd Mythopia, een vervallen pretpark in een woud van een paar duizend hectare groot.

Eenmaal daar ging Bear zich meer en meer verdiepen in de geschiedenis van het park en in geschriften over oude beschavingen die er zouden hebben gehuisd. Het beleid van de commune werd daardoor almaar meer verwaarloosd, waardoor er van alles begon mis te lopen. Uiteindelijk deed een klacht over fraude en kindermisbruik het park de das om en verdween Bear een tijdje achter de tralies. Als een verbitterde man keerde hij weer naar de ruïnes van zijn park om het nieuw leven in te blazen. Hij had daarbij maar een doel voor ogen: zijn zoon terugvinden om van hem de leider te maken van een nieuwe wereldorde. Zijn grote droom viel echter uiteen toen hem werd verteld dat zijn zoon was vermoord.

Het liep pas helemaal mis toen hij de verkeerde persoon aantrok om Lianne te vinden, de vrouw bij wie hij absoluut een nieuwe opvolger wilde maken. De crimineel zag wel wat in het plan om leider te worden van een nieuwe wereldorde en stak Bear koudweg een mes tussen de ribben.

Sluit je aan
 Stel je een dag voor waarop je pas opstaat wanneer je bent uitgeslapen, je alleen gaat werken als je daar zin in hebt en waarop je zorgeloos kan genieten van alle rijkdom die de aarde te bieden heeft. Niets moet, alles mag.
 Geen oorlog meer, geen geweld, geen afgunst, geen armoede of verdriet. Overvloed voor iedereen.
 Wacht niet langer als dit ook jouw verlangen is en sluit je aan bij onze Community want alleen degenen met een merkteken zullen aan het einde van de reis worden binnengelaten in het ware paradijs.

VOLGENDE BIJEENKOMST:
 19 april om 11.30 uur
 Thema: bijna thuis

**NEARLY HOME
 COMMUNITY**

**Ons leven is het resultaat van
 de keuzes die we maken**

Op de rand

Het zal voor niemand een verrassing zijn als ik zeg dat ons tijdperk aan de rand staat van een grote wereldwijde verandering.

Het stond in de sterren geschreven dat het zo niet kon blijven duren. En nu is het zover. De consumptieaanspraak vernietigt zichzelf: aardbevvingen, overstromingen, droogte, vulkaanuitbarstingen, ... en dat is nog maar het begin.

Wie op de rand staat, kan gemakkelijk vallen. In het beste geval tuimelt men achterwaarts en haalt men slechts zijn hand open aan de puinhopen die er liggen. In het slechtste geval gaat men de dieperik in.

Is er dan geen hoop meer voor de volgende generaties?

Toch wel! Deze folder laat zien dat er een uitweg is.

Waar loopt het fout?

Door de fout van één mens werden we uit het paradijs verdreven en werden we gereduceerd tot slaven.

Dag in dag uit moeten we sindsdien ploeteren en zweten om te overleven. Van kleins af aan wordt ons ingeprent dat ons niets in de schoot zal worden geworpen. We moeten ons hoofd volproppen met leerstof, tot het bijna barst. Daarna wordt er van ons verwacht dat we presteren tot we er bijna bij neervallen. We moeten mooi, rijk, intelligent en sociaal zijn en moeten bergen kunnen verzetten. De gevolgen laten zich zien: depressies, burn-outs en zelfmoorden.

Gevalen reizigers

Onze te vroeg overleden leider Bart Vandenbroecke had een visie voor de toekomst: één wereld, één leider en iedereen gelijk. Wij kunnen nu die droom verwezenlijken.

Bart geloofde dat we door de zondeval letterlijk naar beneden zijn gevallen en dat onze planeet een dimensie lager is

terechtgekomen, een dimensie waarin we vastzitten in een soort tijdloop waarin in alles altijd weerkeert. Mensen denken dat ze geëvolueerd zijn maar waarom slaan ze dan elkaar nog altijd de kop in, verheft de een zich niet aflatend boven de ander en vechten ze nog steeds om ieder stukje grond?

Er is hoop

Alleen wanneer er hoop is, heeft iets zin. Zonder hoop lijkt alles verloren. Maar er is hoop. Op 02.02/2020 kunnen we eindelijk huiswaarts keren.

Zij die allang bij de Nearly Home Community horen zijn onophoudelijk in de weer geweest. Er zijn onlinebijeenkomsten georganiseerd, interviews gegeven, mensen aangesproken op straat en artikels gepubliceerd om iedereen wakker te schudden.

Het vele werk heeft nu geloond. Onze straf wordt opgeheven en er wordt ons gratie verleend. De aarde zal worden geëlf en we mogen terug naar het paradijs.

28 oktober 2018

“Ik wist niet wat ik deed”, begon Martha het gesprek waar ze huizenhoog tegenop had gezien. De sjaal die ze over haar schouders had geslagen, om zich te beschermen tegen de kou, liet ze naar beneden glijden en ze vouwde hem zorgvuldig op tot een keurig stapeltje dat op de rand van de tafel paste. Ze had geweten waarvoor hij was gekomen toen ze hem ineens voor haar deur had zien staan en het was haar idee geweest het gesprek op neutraal terrein te voeren, zodat Angel haar niet de hele tijd vanop de dressoirkast zou kunnen aanstaren. “Hoe kom jij eigenlijk aan die informatie?”, vroeg ze, op de oude theedoos wijzend. Ze brandde van nieuwsgierigheid te weten wat daar allemaal inzat, zodat ze misschien niet de hele pijnlijke waarheid zou moeten vertellen.

De bestelling werd gebracht en elk betaalde zijn deel.

“Lisa vond het, verstopt in een tafelpoot,” zei Toon. Hij likte aan het lepeltje, waarmee hij in zijn koffie had zitten roeren.

“In een tafelpoot,” herhaalde Martha een beetje afwezig. Haar gedachten waren elders, bij lang vervlogen tijden.

Algauw werd duidelijk dat de druk bezochte taverne niet de geschikte plek was voor een ernstig gesprek. “Laten we een eindje over de dijk gaan lopen”, stelde Martha voor, toen ze het niet langer uithield.

Het had echter gesneeuwd de dag en nacht voordien, waardoor Toon vreesde voor valpartijen. “We kunnen ook hier blijven en nog iets nuttigen”, stelde hij voor.

Martha was echter onvermurwbaar en stond op. “Ik ben wat ouder dan jij en minder fit, maar daarom hoef ik nog niet de hele dag van de ene stoel naar de andere te verhuizen. Wat frisse zeelucht zal ons goed doen.”

Toen ze buiten stapten, speelde de wind met Martha’s lang geworden haren. Ze was de laatste maanden wat neerslachtig geweest en had een kappersbezoek daardoor almaar uitgesteld. Ze leunde over de reling en zag kinderen een sneeuwman maken op het strand. De zee hielp een handje door schelpjes aan te voeren, die als aankleding konden dienen. “Dat heb ik ook vaak gedaan met Angel”, sprak ze weemoedig, waarna ze verschrikt een hand voor de mond sloeg. Ze draaide zich van het water weg om de vraag te stellen die al uren op haar lippen brandde: “Hoeveel heeft Lieve uitgelegd?”

Toon bleef de bewegingen van het wiegende water volgen, want hij zou het niet aankunnen Martha op dat moment in de ogen te kijken. “Ik weet dat ik

jouw zoon ben en dat ik kort na de geboorte ben achtergelaten in Mythopia, waarvandaan je Angel hebt meegenomen. De details moest ik van jou te horen krijgen. Daarom ben ik hier vandaag. Ik wil uit jouw mond horen waarom je niet voor mij wilde zorgen.”

“Dat waardeer ik zeer.” Martha trok een paar te grote herenwanten uit de witte, lederen tas die over haar schouder hing en schoof hen over de elegante, zwarte handschoenen die ze al aanhad. “Mooi en elegant is niet altijd warm”, verklaarde ze haar ongewone keuze.

Toon knikte, want hij wilde niet grof zijn tegen de oudere dame naast hem, maar de tijd voor smalltalk was wat hem betrof voorbij. De sneeuw knerpte bij iedere stap die ze zetten. Een vers gevallen tapijt was gelukkig niet glad en ze zetten er flink de pas in.

Toen ze de duinen bereikten en een verlaten weg insloegen, begon Martha te praten. “Ik hield ooit van een man die niet goed was voor mij, maar de passie tussen ons had zelfs een natte steen kunnen doen ontvlammen. Onze relatie was als een verslaving waar ik maar niet vanaf kon komen.” Ze dacht aan hoe het eens was geweest en kreeg een kleur. Ze sjokte verder door de sneeuw. Gelukkig was ze zo verstandig geweest haar waterdichte laarsjes aan te trekken.

“Wie was hij of mag ik dat niet vragen?” Toon meende het antwoord te kennen, maar wilde het uit de mond horen van de vrouw die hem had gebaard.

Martha haalde de schouders op. “Hij heette Bart en was slechts een loopjongen op de universiteit waar ik les gaf. Tien jaar jonger was hij dan ik en toch onderwees hij mij in de kunst van de liefde.” Ze lachte een beetje verlegen. “Ik was nochtans geen heilig boontje.”

De deur van een eenzame eettent ging open en een groep druk pratende dertigers waaierde naar buiten.

“Ik was ongeveer net zo oud en vol leven als die jongelui toen ik iets met Bart begon.”

“Wat ging er mis?”

Martha haalde de schouders op en stelde voor terug te gaan, omdat de zon begon te zakken en het aanmerkelijk kouder werd.

Er be kroop Toon een vreemd gevoel, toen hij Martha’s flat betrad. Hoe zou het zijn geweest daar op te groeien? vroeg hij zich af, maar toen bedacht hij dat de vrouw die hij koppig zijn tante bleef noemen daar niet aldoor had gewoond.

“Laat me je het hele verhaal vertellen, opdat je zal begrijpen waarom ik deed wat ik deed,” sprak Martha met een zucht, nadat ze twee kopjes met gloeiendhete koffie had gevuld.

Toon gaf aan bereid te zijn te luisteren.

“Ik was zwanger van Bart, maar kon de baby onmogelijk houden, nadat ik had ontdekt wat er met de kinderen gebeurde die hij onder zijn hoede had. Je hebt de artikels gelezen.”

Toon knikte. Hij had genoeg van Lianne gehoord om de ware aard van zijn vader te kennen.

“Ik was doodsbang dat je mij zou worden ontnomen, maar kon hem niet vergeten.” Martha wist niet hoe uit te leggen hoe zoiets voelde.

“Heb je hem nog teruggezien?”, wilde Toon weten. Zijn oog viel op de koekjestrommel, waarop een sticker kleefde met de boodschap: niet van eten.

“Bart was als een drug. Ik trachtte bij hem weg te blijven, maar het verlangen was zo groot. Soms lukte het mij maanden zijn bestaan te negeren, tot mijn weerstand brak en ik niet anders kon dan aan mijn hartsverlangen toegeven. Angel hield van het park, wat me een volmaakt excuus bood Bart elke keer weer toevallig tegen het lijf te lopen.” Een koolmeesje landde op de voederschaal op het balkon en pikte een paar zaadjes, alvorens zijn reis verder te zetten. Ze volgde zijn vlucht tot hij achter de gebouwen verdween.

“Heeft hij je nooit naar Angel gevraagd? Als jullie nog zoveel ... uh ... contact met elkaar hadden, dan kon hij best hebben aangenomen dat jouw kind zijn zoon was.”

Martha ging dankbaar in op dit door Toon geuite vermoeden. “Ik bleek het juiste te hebben gedaan door jou niet bij me te houden, want op een dag ontdekte ik dat hij DNA van Angel had laten testen. Je weet wat er met Ogham is gebeurd. Ik kon het risico niet nemen.”

“Was hij gek?”

“Eerder geniaal. Hij zag de dingen anders, geloofde in een betere wereld.” Martha’s stem deemsterde weg en er liepen tranen over haar wangen. “Ik hield van hem, maar nog meer van jou. Dat moet je geloven.” Ze sloeg haar handen voor haar gezicht.

“Luister,” zei Toon, toen Martha’s gesnik was bedaard. “Wat gebeurd is, is gebeurd. Ik zal je niet veroordelen, maar alles moet blijven zoals het was. Lieve was mijn moeder en jij blijft mijn tante. Wie weet hier allemaal van?”

Martha hief haar betraande gezicht en keek de jongeman recht in de ogen, die ze eens in een vlaag van onbezonnenheid aan zijn lot had overgelaten. “Lisa,” zei ze. “Alleen Lisa weet het en Gregory. Hij had het geraden.”

“Goed,” bromde Toon. “Dat moet zo blijven. Mijn leven is moeilijk genoeg. Ik kan er niet de erfenis van een commune bijnemen.”

Bij de deur hield Martha haar bezoeker tegen. “Er is nog een kind,” sprak ze indringend. “Zal je het helpen?”

“Dat kan je niet van mij vragen na alles wat er is gebeurd.”

“Je hebt er nochtans alle belang bij dat ieders ogen op haar blijven gericht.”

Bij een muur waarin urnen waren geplaatst, stond een vrij onopvallende figuur weggedoken in de kraag van zijn jas. Naast hem stond een meisje van tien met donkere vlechten tot halverwege haar rug.

“Ik wilde dat ik haar had gekend,” zei het kind. Ze had die ochtend voor het eerst gehoord dat ze nog een andere moeder had gehad dan degene die ze tot dan toe ‘mama’ had genoemd. Met haar zakdoek wreef ze over de steen, waarop een kleine foto prijkte boven een naam, geboorte- en sterfdatum. Het meisje zakte door de knieën en bestudeerde het portret. “Ze lijkt een beetje op mij,” zei ze na een tijdje. “Waarom kon ze niet voor mij zorgen en waarom is ze dood?” Met grote ogen keek ze haar begeleider aan.

De man die eerder klein was van gestalte en wat moeilijk liep, had voor de gelegenheid iets sobers aangetrokken. Hij nam de hand van het meisje in de zijne en zuchtte, want hoe vertelde je een kind van die leeftijd dat ze vlak na haar geboorte als vee was verhandeld en dat de vrouw die haar het leven had geschonken daarom was vermoord. “Geef haar je bloemen,” zei hij. Het zou hem tijd geven naar woorden te zoeken. “Weet je nog waarom we ze hebben gekozen?”

Het meisje knikte en begon haar les op te zeggen: “We geven mijn moeder anjers omdat ze mooi, vastberaden en voornaam was.”

“Goed zo.” De oudere man drukte het meisje even tegen zich aan, nadat ze de bloemen had neergelegd en zich weer had opgericht. Hij had er nog kunnen bij vermelden dat er voor geel was gekozen, omdat dat de kleur van het ongenoegen was en haar moeder daarvan vervuld was geweest, maar dat zou het kleintje niet hebben begrepen.

“Ik vind het niet leuk dat ze dood is.” Het meisje veegde met haar handje langs haar ogen.

De man had medelijden. Ze hadden het kunnen uitstellen, het kind verder in het ongewisse laten, maar Marysia was ondertussen twee jaar dood en het meisje was al elf. De voorspelling was vrij duidelijk over de leeftijd en veel keuze was er niet. De jongen die oorspronkelijk de kudde de nieuwe wereld had moeten binnenleiden was immers dood. “Jouw moeder had een moeilijk leven,” sprak de man tenslotte. Dat ze dit voor zichzelf had gekozen, zei hij er niet bij. “Haar dood was een ongeluk. In het parfum waarmee ze zich besprenkelde zat iets giftigs.”

Het meisje schrok, want ze had ook al aan de parfumflesjes van haar moeder geroken en zelfs wat van het rozenwater in haar hals en op haar polsen gedaan, zoals ze het had zien voordoen. “Wat zat er dan in?”

De man haalde zijn schouders op. “In een fabriek gaat er al eens iets verkeerd. Weet je nog die doos met ontbijtgranen die we onlangs naar de winkel moesten terugbrengen?”

Het meisje knikte, waarbij haar donkere vlechten vrolijk op en neer dansten. “In die doos zat ook iets dat we beter niet konden opeten.”

De wind stak op en schudde een herfstpalet bladeren van de bomen. Die dwarrelden zachtjes neer tot ze de grond raakten. De man rilde en knoopte de losgeraakte sjaal van het meisje wat vaster om haar hals, want hij wilde niet dat ze ziek zou worden.

Iets verderop stond een vrouw met grijzende, halflange krullen. Ze veegde een grafsteen schoon en stak verse bloemen in een vaas. Haar wangen waren nat van tranen.

Het meisje zwaaide, toen de vrouw haar kant uit keek.

“Dat kan je beter laten,” zei de man, met een diepe zucht. Hij knielde moeizaam naast het meisje neer en keek haar liefdevol in de ogen. “Vanaf nu moet je heel goed uitkijken en niemand meer vertrouwen.”

Het meisje trok een bedenkelijk gezicht. “Waarom?” wilde ze weten.

De man zag een bank met uitzicht op de strooiweide. Hij gebaarde het meisje daar te gaan zitten. Leunend op zijn stok krabbelde hij recht, waarna hij haar volgde. “Jouw opa was een belangrijke man,” begon hij met het vertellen van de familiegeschiedenis, want dat was de opdracht die hij op zich had genomen.

“Ben jij dan niet mijn opa?”

De man lachte gemoedelijk. “Natuurlijk wel, mensen kunnen meer dan een opa hebben. Jouw vriendin Nienke heeft er toch ook twee.”

Het meisje glimlachte, want ze vond het een fijne gedachte meer dan een opa te hebben. Ze had haar handen onder haar billen gestoken om ze warm te houden en haar benen wiebelden, omdat ze moeilijk stil kon zitten.

Midden in een zin hield de man plots op met praten, want hij meende oude bekenden te hebben gezien tussen de graven bij de toegangspoort. Hij boog zich naar zijn kleindochter toe en sprak zachtjes, alsof hij haar een geheim toevertrouwde: “Zie je dat stenen gebouw met die trapjes ervoor?” Hij wees op een wat vervallen grafkelder.

Het meisje knikte.

“Ga daar naar binnen en kom pas weer buiten als ik je roep.”

“Ga je niet mee? Het lijkt een beetje eng.” Het meisje rilde, want het was bijna Halloween en op school had de juf een verhaal verteld over spoken.

De man tastte in de zak van zijn jas. Voordat hij het meisje had opgepikt, was hij nog gauw ui en knoflook gaan halen voor het avondeten. Hij legde de knoflookbol in de hand van het angstig kijkende kind en kromde haar vingers eromheen. “Dit verjaagt alle enge wezens,” sprak hij met een uitgestreken gezicht. “Daarom heb ik het altijd op zak. Ga nu. Opa moet even met iemand praten. Daarna kom ik je zoeken. Zorg maar dat ik je niet kan vinden.”

Het meisje giechelde en wipte van de bank. Huppelend verdween ze uit het zicht. Nog geen minuut later werd de man bij de kraag gegrepen en van de bank gelicht. “Waar is ze?” wilde een kortgeschoren kerel met bokstersfiguur weten.

“Waar is wie?” De kleine, tengere man kon amper ademen, doordat de nauw geworden kraag zijn keel dichtsnoerde.

“Je weet verduiveld goed wie ik bedoel.” De bruit had altijd al een kort lontje gehad, maar sinds hij anabole steroïden was gaan gebruiken, kende zijn woede geen maat meer. De geringste tegenwerking deed hem ontvlammen.

“Je moet je vergissen,” hield de kleine man koppig vol, toen hij weer met beide voeten op de grond stond en frisse voorjaarslucht diep zijn longen inzoog. “Ik kwam wandelen met mijn kleindochter, omdat mijn vrouw hier ligt begraven. Ik wilde haar het graf tonen. Mijn zoon pikte haar op en nam haar mee naar huis. Ik ben nog wat gebleven, omdat de stilte van deze plek me goed doet.”

Even leek de bruit het verhaal te geloven, maar toen schudde hij het hoofd. De oudere man kreeg een vuist tegen zijn rechterkaak en een knietje in zijn maag. Hij plooide dubbel van de pijn.

“Doorzoek het terrein!” beval de leider zijn kompanen, terwijl hij zich in de handen spugde om de volgende slag uit te delen.

De groep zwerfde uit met veel misbaar. Rouwende familieleden en vrienden keken verstoord op, maar niemand durfde iets te zeggen. De moedwillige man werd ondertussen naar een plek achter de strooiweide gesleurd om verder te worden afgetuigd. Die besloot zich niet te verzetten, want dat zou zijn lijdensweg alleen maar verlengen. Bovendien wilde hij absoluut voorkomen dat het meisje iets zou horen wat haar zou verontrusten, waardoor ze tevoorschijn zou komen.

“Maak het jezelf niet zo moeilijk,” zei de bruit. Hij hief het gezicht van de tengerere man die nog nauwelijks iets door zijn rechteroog kon zien. “We vinden haar sowieso. Is het niet vandaag dan is het morgen. Het moment waarop dit gebeurt zou voor jou weleens een hemelsbreed verschil kunnen maken.”

De oude man kreunde van de pijn toen zijn arm een kwartslag de verkeerde richting op werd gedraaid, maar misschien nog meer omdat hij meende op dat moment iemand de grafkelder te zien binnengaan waar zijn grootste schat haar toevlucht had gezocht. Hij bad met alle kracht die hij nog in zich had dat haar engelbewaarder net dan niet zijn zwaard aan de kant had gezet om een pauze in te lassen, want als ze haar vonden was alles reddeloos verloren.

“Wat gebeurt hier?” Een flink uit de kluiten gewassen jongeman met zwart haar, lichtgrijze ogen en een stoppelbaard die het resultaat was van enkele dagen het scheerapparaat negeren, stond wijdbeens en met gekruiste armen het tafereel te aanschouwen.

“Loop door,” gebod de bruit. “Het is beter voor je gezondheid dat je niets ziet.”

“Ik word nochtans nu al misselijk van jouw lafheid. Kon je niemand van je eigen lengte en breedte vinden of durfde je die confrontatie niet aan?”

Er kwam bijna rook uit de oren van de bruit die zo schaamteloos werd uitgedaagd. Hij floot om zijn kompanen bijeen te roepen, want iemand verdiende een lesje.

De zwartharige jongeman verroerde geen vin, toen almaar meer getatoeëerd tuig met gladgeschoren schedels en piercings kwam opdagen. Met een verveelde blik, alsof het hem allemaal geen zier kon schelen, wierp hij een blik op zijn horloge. “Jullie hebben nog welgeteld twee minuten om ervandoor te gaan, want dan zijn *mijn* maten hier.”

De bruit begon te lachen en de meelopers volgden, tot de jongeman zijn politiepenning liet zien. “Nog één minuut om weg te komen, anders kunnen jullie een nachtje in de cel gaan nadenken over waarom jullie de maatschappij handenvol geld blijven kosten in plaats van er iets aan bij te dragen.”

Even leek de bruit te twifelen, tot hij autoportieren hoorde dichtgooien. “Denk maar niet dat je van ons af bent!” kon hij niet laten nog snel te roepen, voordat hij haastig de benen nam.

“Dankjewel,” fluisterde de zwaar gehavende man. Hij kon nauwelijks praten door gezwollen lippen en kapotgeslagen tanden. “Hoe ...?”

“Iemand vond het verontrustend dat een bende neonazi’s op een kerkhof iedereen lastigviel met de vraag of ze een klein meisje hadden gezien. Ze belde de politie. Er zou een ploeg worden gestuurd als er een in de buurt was. De receptioniste die het telefoontje had aangenomen, vertrouwde het niet en belde mij, want ze hoort bij de gemeenschap en had zo’n vermoeden om wie het ging.”

De man probeerde te gaan staan maar had te veel pijn. “De kleine meid,” zei hij. Hij wees naar de grafkelder.

De jongeman knikte als teken dat hij het had begrepen.

“We hebben het hele stel in de boeien geslagen en opgepakt.” Een geüniformeerde agent was naar de strooiweide afgezakt om het goede nieuws te komen melden.

“Is de ziekenwagen gebeld?”

“Hij kan er ieder ogenblik zijn.”

“Ga met hem mee en laat in het hospitaal een uitgebreid verslag opmaken van de verwondingen, zodat dit soort crapuul dat het nooit zal leren een tijdje van de straat kan worden gehouden.”

Twee ambulanciers haastten zich met het nodige materiaal tussen de graven door. De jongeman wenkte hen dichterbij.

“Zorg goed voor haar,” fluisterde de man tegen de zoon die hem ondanks alles altijd was blijven steunen. Toen sloot hij de ogen en gaf hij zich over aan de slaap die wenkte.

Lisa Declercq was niet te groot en niet te klein, niet te dik en niet te dun; ze was gemiddeld. En dat was nu net wat ze niet wilde zijn. Gemiddeld was saai en o zo gewoontjes. Ze was de buurvrouw van Toon als ze aan zee verbleef, want daar had ze samen met haar man Jan een deel van een tweewoonst gekocht, nadat hen een erfenisje in de schoot was geworpen. De overvloed aan dakkapellen, steile puntgevels, kunstig uitgewerkte schoorstenen en nog een heleboel andere decoratieve ornamenten had haar vanaf het eerste ogenblik gecharmeerd en de prijs had belachelijk laag gelegen. Dat Toon zijn kinderjaren in het huis had gesleten, zijn moeder erin zelfmoord had gepleegd en zijn vrouw Mari een geheime doorgang op zolder had gemaakt om te kunnen zoeken naar verborgen diamanten, waarin alleen zij en Nicolas hadden geloofd, had ze bij de aankoop gelukkig niet geweten.

Met een diepe zucht haalde Lisa de twee bovenste lades uit de vriezer onder haar keukenkoelkast. De onderste moest worden losgehakt van de bodem. Het was een ritueel dat zich met regelmaat herhaalde, nadat haar no-frostkoelkast op een dag had besloten te transformeren naar een freeze-it-all. Met de moeder wanhoop pakte ze het grootste mes uit de keukenlade, waarna ze driftig begon te hakken. Het werkje was vervelend en vermoeiend maar ze kon het niet langer uitstellen; als de ijslaag te dik werd dan viel het moedwillige ding gewoon stil. Twee keer was dat al gebeurd; toen had ze alle aan bederf onderhevige producten moeten proppen in de koelkast die haar jongens gebruikten om hun voor feestjes bestemde drankvoorraad koud te zetten. Na twee dagen ontdooien, met de nodige waterplassen tot gevolg, was het eigengereide ding gelukkig elke keer weer in gang geschoten.

Lisa veegde de halflange krullen van voor haar gezicht en schoof het losgehakte ijs in een kom. Frankie, de zwarte, inwonende kater, kwam de keuken binnen gedrenteld, snuffelde aan het ijs, besloot dat het niet interessant was en ging andere oorden opzoeken.

“Kan het wat minder destructief?” vroeg Jan, de bezigheid van zijn vrouw aanschouwend. “Als je nog lang zo doorgaat, komt er een gat in de bodem.”

“Je mag het altijd van me overnemen,” stelde Lisa voor, ook al wist ze dat haar man daar geen tijd voor zou hebben. Hij had die ochtend het ene werkgerelateerde telefoontje na het andere afgehandeld.

“Hillary Clinton heeft blijkbaar met Barack Obama, Oprah Winfrey, Tom Hanks, de paus en de dalai lama een satanisch genootschap opgericht om kinderen te misbruiken of op te eten, zodat ze met hun adrenaline eeuwig jong

kunnen blijven,” vatte Jan het artikel samen dat hij net in zijn krantenapp had gelezen.

“Wie beweert dat?” Lisa zoog op haar duim, want na een laatste houw was het lemmet van het mes in haar zachte vlees terechtgekomen.

“Het gerucht doet blijkbaar al veel langer de ronde.”

Er ging bij Lisa een belletje rinkelen. “Pizzagate,” zei ze.

“Pizza wat?” vroeg Jan.

Lisa vertelde wat ze zich herinnerde.

Hij schudde niet begrijpend het hoofd. “Een pedofilienetwerk in de kelder van een pizzazaak zou eventueel kunnen, maar dat het door allerlei hoogwaardigheidsbekleders zou worden gerund, is toch van de pot gerukt. Wie bedenkt zoiets en wie gaat daarin mee?”

“Amerikanen zijn dol op complottheorieën en wij Belgen zijn er schijnbaar ook niet vies van. Onlangs nog stootte ik op een artikel over een kolonie seksslaven op Mars.”

“Je meent het.”

Lisa knikte. “Door de NASA zou er een geheime kolonie op die planeet zijn gesticht, bewoond door gekidnapte kinderen, die daar fungeren als slaven.”

Jan zuchtte en schudde andermaal het hoofd. De kop die hij had leeggedronken, werd in de gootsteen gezet. “Het probleem met al die samenzweringstheorieën is dat ze te perfect zijn. Ze impliceren een goed geoliede samenwerking tussen honderden mensen met eenzelfde doel, die hun opdrachten nauwgezet uitvoeren en ook nog eens een berg geheimen weten te bewaren. Wie daarin gelooft heeft nog nooit een datum proberen te vinden voor een familiefeest. Of zoals laatst bij de verhuis van Karel en Irene; we waren slechts met vier, maar ik kon merken dat jouw zenuwen al na een half uur strakker gespannen stonden dan de veren in een trampoline door het constante verschil van mening.”

Lisa lachte. Jan had gelijk. Ze mocht Karel graag, maar die middag had ze zich serieus moeten inhouden om de man niet samen met zijn te verhuizen zetel door het raam te keilen. “Mij lijkt dat geheimhouden onbegonnen werk. Jij vertelt het in vertrouwen aan iemand en die vertelt het weer aan iemand anders. Voordat je het weet, komt het geheim weer bij jou terecht, omdat iemand het jou meent te moeten toevertrouwen.” Het laatste ijs was uit de koelkast gehakt en de lades werden weer op hun plaats geschoven. “Elke complottheorie sterft volgens mij al na een paar dagen een stille dood door

botsing van ego's, slechte communicatie, gebrek aan planning en incompetentie."

"Of een meningsverschil over geld," vulde Jan aan.

"Toch wordt fake news zes keer sneller gedeeld op sociale media dan echt nieuws. Roddels verkopen, gewoon nieuws is saai."

Jan zuchtte. "De mensheid wordt niet voor niets ook het 'menschdom' genoemd. Ik denk dat ik maar weer aan het werk ga. Getallen en cijfers kan ik tenminste begrijpen."

"Nog een ding," zei Lisa. "Ik zag Toon vanmorgen met een klein meisje aan de hand. Ik riep hem maar hij hoorde me niet. Alhoewel," Ze probeerde zich te herinneren waarom ze ineens het gevoel had gekregen dat hij haar had genegeerd. Ze schudde het hoofd. Het maakte niet uit.

"Het zal wel in functie van zijn werk zijn geweest." Jan wilde nog iets af hebben die middag en had niet veel zin om te luisteren naar de zoveelste complottheorie van zijn eigen vrouw.

"Het meisje leek Toon goed te kennen, want ze babbelde honderduit. Bovendien deed hij geheimzinnig. Toen ik hem riep, pakte hij het kind op de arm en ging hij er snel vandoor. Ik kon hen niet bijhouden. Denk je dat hij ...?"

"Wat moet ik denken?" vroeg Jan wat afwezig, toen hij de ogen van zijn vrouw op zijn voorhoofd voelde branden. Hij trachtte zich te concentreren op de tabellen met cijfers op het scherm voor hem, maar wist uit ervaring dat hij daar beter even mee kon wachten tot hij zijn vrouw zou hebben gegeven wat ze van hem verwachtte. "Dat Toon er een geheime dochter op nahoudt? Of dat hij ergens een kind heeft gepikt en het nu gevangenhoudt? Of ..." Hij pretendeerde diep na te denken. "... dat hij een verloren gelopen meisje terug naar haar moeder bracht?"

Lisa schudde ongeduldig het hoofd. "Ze leek op Lianne," gooide ze er datgene uit wat haar het meest had geïntrigeerd.

Jan lachte hartelijk. "Er zullen hier wel meer kinderen met Aziatische looks rondlopen."

"Maar die lopen niet aan Toons hand."

"Je ziet weer spoken," zei Jan. "Lianne's kinderen zijn dood, of was je dat vergeten?"

"Aha," zei Lisa. "Ik zag ze bij het kerkhof."

"Oh, maar dan was het vast de geest van een klein meisje die je zag." Jan hield ervan zijn vrouw te plagen.

Lisa stak haar neus in de lucht en draaide zich om. “Ik praat niet meer met jou, ongelovige Thomas.” Ze beende de kamer uit om zich opnieuw over de diepvries te ontfermen. De nagalmende lach van haar man bracht haar aan het twifelen en ineens was ze niet meer zo heel zeker dat het Toon was geweest die ze die ochtend had gezien, maar dat zou ze voor geen geld ter wereld toegeven.

20 maart 2019

Bijna een jaar eerder had Brandon Pole, de man die zichzelf de slimste hacker van het land noemde, de opdracht gekregen het machtige, prestigieuze Amerika in te ruilen voor een onbeduidend, aldoor bakkeleidend landje in Europa. Om warm te draaien had hij aan het begin van het jaar enkele Franse Facebookgroepen opgericht onder het thema 'colère'. Dit land had hem ideaal geleken, omdat daar de onvrede het grootst was en de bevolking het lichtst ontvlambaar.

Het protest van de gele hesjes was nadien ook naar omringende landen overgewaaid, zo ook naar het kleine landje dat grensde aan de Noordzee. Om het niet te laten escaleren, zoals in Frankrijk was gebeurd, was veel energie gestoken in het bewaren van de rust en de vrede. Grote problemen waren niet meteen opgelost, maar voor kleine ongenoemens was zo snel mogelijk een oplossing gezocht, opdat iedereen zijn goede humeur zou bewaren. Gelukkig was het gros van de Belgische bevolking meer denker dan doener. Luidkeels werd geschreeuwd hoe onrechtvaardig het leven was, maar dan het liefst aan de toeg of de laatste jaren ook meer en meer vanuit de luie zetel in online-chatgroepen.

Door de volksverhuizingen was er echter een zekere kentering gekomen. Met de vluchtelingen die op zoek waren gegaan naar een beter en veiliger bestaan waren individuen meegekomen met minder goede bedoelingen. De politie was gevraagd een oogje in het zeil te houden en snel in te grijpen waar het fout dreigde te lopen. Het vroeg veel van de manschappen en sommigen liepen het gevaar op te branden of gedemotiveerd te raken. Wie immers dag in dag uit brandjes moest blussen, zag op de duur werkelijk overal rook.

Opdat de boog niet altijd gespannen zou staan en om te voorkomen dat de pees uiteindelijk zou knappen, was er besloten af en toe een pauze in te lassen voor sport, spel en teambuilding, iets wat vruchten afwierp en ten zeerste werd geapprecieerd.

Zo heerste ook op het bureau waar anders vaak werd gemopperd die dag een uitgelaten stemming. Voor een keer deed het er niet toe dat het gebouw waarin moest worden gewerkt oud was en dat de infrastructuur dringend een update nodig had. Het meubilair dateerde nog van voor de oorlog. Het was zeer solide, maar daar was alles mee gezegd. De computers ronkten luider dan een

nest spinnende katten en hadden de neiging er midden op de dag mee op te houden. Door opstijgend vocht waren de muren niet veel steviger meer dan bordpapier, en dat was niet zonder gevaar. Als iemand bijvoorbeeld te hard leunde tegen de achterste muur van de kopieerruimte dan belandde die geheid in de wapenkamer. Het probleem was gekend en er werd al jaren gesproken over een nieuw gebouw, maar daar was gewoonweg geen budget voor.

“Ik weet dat een survivalweekend of een slipcursus stoerder oogt, maar soms moet er ook aan de innerlijke mens worden gedacht. Een gezonde geest in een gezond lichaam is mijn levensmotto, waarmee ik wil zeggen dat er een balans moet zijn tussen het fysieke en het geestelijke. Een goede vriend van mij is helemaal veranderd sinds hij die workshop heeft gevolgd. Vroeger was het een ongelooflijke zenuwpees en een opgewonden standje. Nu is hij de rust zelve.” Inspecteur Carl Verbrugghen, die doorgaans de minst aangename taken kreeg toebedeeld omdat hij liever lui was dan moe, genoot van alle aandacht die hem ineens te beurt viel. Zijn idee was immers gekozen voor de jaarlijkse teambuildingsdag van de politie en iedereen die hem kende, wilde er het fijne van weten, omdat het helemaal niet in de lijn lag van de activiteiten van voorgaande jaren. Er werd zelfs wat lacherig over gedaan, maar nooit in zijn nabijheid, want men paste wel op sinds de doorlichting van de voorbije maanden.

Het was de gewoonte dat agenten van de federale en lokale politie vijf keer per jaar werden getraind in geweldbeheersing. Geweld lokte immers geweld uit en wie rust uitstraalde, wist vaak de meest explosieve situaties te ontmijnen. Die trainingen waren altijd heel rechttoe rechtaan geweest, tot nu, want de leidinggevendenden hadden eens iets anders willen proberen om tweeërlei redenen. De eerste was dat het idee van Verbrugghen voor een workshop rond innerlijk evenwicht en persoonlijke rust hen als muziek in de oren had geklonken, omdat toen de beslissing was genomen de onrust haast tastbaar in de straten had gehangen. Ten tweede had het ook de ideale kans geleden om de geplaagde inspecteur tegemoet te treden en mild te stemmen, zodat hij zijn klachten over pesterijen en verbaal geweld tegen twee collega's en de korpschef zou intrekken, want wie moest hen vervangen als ze op non-actief werden gezet? Er was al zo'n groot personeelstekort.

De onregelmatigheden waren begonnen toen korpschef Van Leuven in aanloop naar zijn pensionering de dagelijkse leiding meer en meer uit handen had gegeven. De twee vertrouwelingen die het van hem hadden overgenomen,

hadden de sfeer al snel doen verzieken. Verlof om dringende redenen was meer niet dan wel toegestaan, agenten waren te pas en te onpas uitgescholden als zijnde incompetenten idioten en vooral inspecteur Verbrugghen was kop van Jut geweest. Hij had steevast de opdrachten gekregen waarvoor niemand had staan springen, zijn rapporten waren soms voor zijn ogen verscheurd, waarna hij opnieuw had moeten beginnen en hij was eens een dag en een nacht opgesloten in een cel, nadat door zijn schuld een crimineel de vrijheid had gekregen.

Wat de korpschef vooral kwalijk was genomen, was dat hij de klachten die op zijn bureau waren beland nooit ernstig had genomen. Hij had het gemakkelijk gevonden wat meer op zijn lauweren te kunnen rusten en was zijn vertrouwelingen altijd de hand boven het hoofd blijven houden. "Er waren nooit keiharde bewijzen," was zijn uitleg, toen hem was gevraagd waarom hij niet had ingegrepen. Het was allemaal jaloezie, volgens hem, omdat zijn opvolging al vaststond, iets waar een bepaalde vakbond het absoluut niet mee eens was.

Verbrugghen schudde de vervelende herinneringen van zich af en probeerde zich te concentreren op wat in het verschiet lag. In plaats van altijd net iets te laat was hij die ochtend uitzonderlijk vroeg op het werk verschenen. Omdat hij niet zo goed in het team lag, had hij immers niet willen riskeren dat hij zou worden vergeten.

"Ik kan wel wat rust gebruiken," sprak een agent die zijn bril stond te poetsen met de punt van zijn hemd. "Gisteravond waren er weer gevechten in de studentenbuurt. En tegen wie keert vriend en vijand zich als ze hun neus laten zien?"

"De politie!" werd unaniem geroepen.

"Was het weer dezelfde groep?" vroeg Reginald Norris.

De agent die duchtig zijn bril poetste knikte. "Het lijkt alsof die kerels opzettelijk ruzie zoeken. Ze vinden het ook helemaal niet erg te worden opgepakt. Ze dagen ons uit en hopen dat een van ons zijn koelbloedigheid verliest. Het lijkt zelfs alsof ze ons staan op te wachten."

"Je ziet hetzelfde patroon in alle grootsteden," zei Norris. Het voelde wat onwennig zonder uniform naar het werk te zijn gekomen en zijn collega's eveneens in hun burgerplunje te zien. Sommigen hadden totaal niet de kledingstijl die hij had verwacht.

"Het is een raar fenomeen," beaamde de collega die voor de zoveelste keer een glas beademende en het nog maar eens over de slip van zijn hemd begon te

wrijven. Voor de gelegenheid had hij een kaki broek en bijpassend camouflagehemd aangetrokken, een outfit waarin hij zich bijzonder comfortabel voelde.

“Hoe laat begint die workshop?” Miranda Sleurs keek op haar polshorloge dat dringend aan vervanging toe was. Ze kon echter maar niet besluiten of ze haar hart moest volgen en voor het Vivienne-Westwoodhorloge gaan met het kenmerkende orb-bedeltje aan de linkerzijde of naar haar verstand moest luisteren dat haar influisterde een doodgewoon, dertien-in-een-dozijnhorloge te kopen om diefstal te vermijden.

“Om tien uur,” antwoordde Verbrugghen, die met zichzelf geen blijf wist nu er eindelijk naar hem werd geluisterd. Zijn vollemaansgezicht met ronde appelwangen was rood aangelopen en er zat een glimlach om zijn lippen die door niets ter wereld zou kunnen worden verwijderd die dag. Hij was blij dat er was afgesproken samen te rijden, zodat hij nog langer in het middelpunt van de belangstelling kon staan. Dat het ook goed was voor het milieu liet hem Siberisch koud.

“Dan mogen we opschieten,” zei de agent met de bril. De glazen stonden weer op zijn neus en zijn hemd zat opnieuw netjes in zijn broek.

“Veel plezier!” riep Gerrit Van Sompel, toen hij koffie kwam halen en de groep collega's zag vertrekken. Hij was blij dat hij dienst had en niet mee moest naar de hoofdstad, want zo'n zweverige workshop zei hem niet veel. Als het werkrooster het toestond, ging hij boksen in een club om alle frustraties van zich af te slaan. Hij wist niet wat wierook en kaarsen meer zouden kunnen bieden.

“Welkom allemaal,” sprak Mia Van Doorne. Ze was blij dat haar een microfoon ter beschikking was gesteld, want de zaal zat afgeladen vol en zonder versterking droeg haar stem niet heel ver. “Ik ben blij dat ik niets heb mispeuterd, want met zoveel politie in de buurt...” Ze wachtte tot het gelach was uitgestorven alvorens te vervolgen met een vraag: “Wie weet wat er vandaag wordt gevierd?”

Het gros van de aanwezigen keek elkaar verbaasd aan.

“Het begin van de lente,” probeerde iemand.

“Het heeft inderdaad met de lente te maken,” reageerde Mia enthousiast. Ze had haar Italiaanse leren pumps aangetrokken met hakken van tien centimeter om groter te lijken, want met haar anderhalve meter maakte ze weinig indruk in een groot gezelschap.

“De lente-equinox!” riep Carl Verbrugghen. Hij glunderde, want doordat hij voorkennis had, was hij voor een keer de slimste van de klas.

De kleine, vinnige spreekster knikte geestdriftig. Het verbaasde haar dat het antwoord zo snel was gekomen, maar dat liet ze niet blijken. Met een druk op de afstandsbediening in haar hand bracht ze de beamer tot leven en het woord ‘lente-equinox’ verscheen in koeien van letters op het uitrolbare scherm, waarop in een nog niet zo ver verleden dia’s waren geprojecteerd. “Vandaag zijn dag en nacht precies even lang.” Ze drukte nogmaals op de knop en er verschenen twee aan twee geschreven woorden: ‘yin en yang’, ‘goed en kwaad’, ‘leven en dood’, ‘drukte en rust’.

“Evenwicht.” Mia liet het woord een ogenblik in de lucht hangen. “Evenwicht is een van de belangrijkste zaken in het leven. De oude beschavingen leefden met de natuur en zagen dat alles wat een begin ook een einde had. Met Ostara, wat we vandaag gaan vieren, stond het eerste centraal: een nieuw begin. Maar voordat ik hier dieper op zal ingaan, wil ik dat iedereen het blad invult dat aan de ingang werd uitgedeeld. Mocht iemand dit hebben gemist dan mag die de hand opsteken en dan zal Annemiek je er alsnog een bezorgen.” Een lange, blonde twintiger die naast Mia was verschenen, wuifde vol overgave en keek verwachtingsvol rond in de zaal met oplopende zittingen en uitklapbare schrijftafels.

“Het is de bedoeling dat iedereen drie activiteiten kiest om de dag mee te vullen. Mag ik vragen om de keuze weldoordacht te maken. Als ik geen workshops geef dan ben ik werkzaam in het Noodhulpcentrum. Daar staat de deur dag en nacht open voor iedereen die in het leven verloren loopt en tot

mijn grote spijt moet ik zeggen dat ons project een overweldigend succes kent. We zijn begonnen met één klein centrum in de hoofdstad en ondertussen hebben we er twaalf, verspreid over het land.” Mia haalde hoorbaar adem, waarna ze vervolgde: “Jullie zijn net als ik hulpverleners en stellen het belang van de ander altijd voorop. Wel, vandaag mogen jullie eens zeer egoïstisch zijn.” Ze keek de zaal rond en zag tot haar genoegen dat er onderling niet werd gepraat en dat er geen grapjes werden gemaakt, maar dat er aandachtig werd gelezen. “Vandaag gaat het om elk van jullie persoonlijk. Stel jezelf de vraag: wat zou me kunnen helpen elke keer weer de bladzijde om te slaan na een heftige confrontatie? Voor de een zal dat een lange wandeling zijn, voor de ander een uurtje wroeten in de tuin. Evenwicht wordt vaak onderschat maar is broodnodig om gerust te kunnen leven.”

Vier dames en drie heren verschenen op het toneel en gingen achter Mia staan. Ze werden voorgesteld.

“Dit is Jaap.” Een boomlange kerel met kort, ros haar en een opvallend lichte huid werd aangewezen. “Hij is de gids die jullie de natuur weer als bondgenoot zal laten ervaren, en ik kan je verzekeren dat iedereen die door hem op sleeptouw wordt genomen als herboren weerkeert.”

Jaap legde zijn hand op zijn hart, maakte een lichte buiging als dank voor de lovende woorden en zette een stap naar achteren.

“Dit is Adityananda, maar hier wordt hij gewoon ‘Ad’ genoemd.” Een gespierde knaap met koffiekleurige teint lachte zijn tanden bloot. “Ad zal deze middag de basistechnieken van meditatie aanreiken. De zon schijnt, dus ik vermoed dat ook hij jullie mee zal nemen naar buiten.”

Ad knikte ter bevestiging, plaatste zijn handen tegeneen, boog licht en zette ook een stap achteruit.

“De volgende die jullie mee naar buiten zal nemen, is Karoline.”

De jonge vrouw die nu Mia’s aandacht had, droeg een geruit hemd en een overall. Aan haar voeten zaten laarzen.

“Ik hoef vast niet uit te leggen waar Karoline jullie mee naartoe zal nemen,” sprak Mia met een glimlach.

Er klonk gegrinnik vanuit de zaal.

Verder werden nog de begeleiders voorgesteld van de workshops eieren versieren, thee brouwen met zelf geplukte bloemen en kruiden, mandala’s kleuren en feestvieren.

Terwijl de begeleiders van de activiteiten de zaal weer verlieten, werden de ingevulde bladen verzameld door Annemiek en twee net zo geestdriftige collega's. Mia wachtte tot de rust was weergekeerd, waarna ze aan haar uiteenzetting begon over Ostara, de lente-equinox en de symbolen die ook in het paasfeest opdoken.

De zon die door de ramen naar binnen viel, de geur van vers gemaaid gras die subtiel de zaal werd ingespoten, de herinnering aan vroegere schooluitstapjes en het vooruitzicht op een feest dat aan het einde van de dag zou plaatsvinden, zorgden voor een gevoel van gelukzaligheid bij de aanwezigen. Toen de middagpauze aanbrak, werd er daardoor voor een keer niet over het werk gepraat, maar over het verdere verloop van de dag.

De dag zou echter een heel andere wending nemen dan werd verwacht.

21 maart 2019

Het weer was zacht, maar in tegenstelling tot de dagen voordien maakten buien en rukwinden alles donker en onaangenaam. De paasvakantie kwam stilaan in zicht en iedereen die de skilatten nog niet had aangebonden, keek uit naar zijn of haar twee weekjes ploeteren door de sneeuw, ver weg van het leed dat mensen elkaar aandeden.

Inspecteur Gerrit Van Sompel zette een punt achter het verslag over twee vechtende Afghanen. De laatste tijd zag hij iets te vaak dat mensen die niets omhanden hadden zich tegen elkaar keerden en hij vroeg zich af waarom niemand daar een oplossing voor bedacht. Mocht hij aan het roer van het land staan dan zou het wel anders zijn, had hij al vaak gezegd, maar hij beseftte dat het veel makkelijker was om vanop afstand te bedenken hoe een storm om te leiden dan dat te doen terwijl men er middenin zat. Hij rekte zich uit en voegde zich bij zijn druk pratende collega's aan de koffiemachine.

“Was jij hier al?” Meer dan die vier woorden was niet nodig om Gerrit bij het gesprek te betrekken. Het was immers overduidelijk waarover iedereen het die ochtend had.

“Dertien jaar geleden?” vroeg hij verbaasd. “Hoe oud denken jullie dat ik ben?”

Er werd luid gelachen.

Hoofdinspecteur Manders keek op. Hij had die ochtend al veel beweging opgemerkt bij de koffiemachine, die hij net kon zien staan als hij wat naar links overhelde. Hij zuchtte, want net als de anderen had hij die ochtend nog niet veel werk verzet. Bovendien wachtte hem de onaangename taak zijn vrouw te melden dat hij niet zou meegaan op de jaarlijkse midweekuitstap met haar broers, zussen, schoonbroers, schoonzussen en al hun nageslacht. De zaak die hij voorgeschoteld had gekregen was immers uiterst delicaat en verdiende absolute prioriteit. Hij wist dat ze het zou begrijpen en dat was een van de vele redenen waarom hij van haar hield. Er waren immers genoeg collega's bij wie het echtelijke leven niet zo vlotjes verliep, die de ruzies met hun partners aaneen regen omdat ze zelden thuis waren, soms dag en nacht doorwerkten en onvoorspelbare agenda's hadden. Er heerste vaak veel onbegrip, maar hij had geluk.

Hij zuchtte nogmaals en draaide zich om naar de enige andere persoon in de kamer. “Dit is het moment waarop ik je moet wijzen op je rechten, maar ik neem aan dat je die kent.”

Toon Snelders knikte gelaten en wierp voor de zoveelste keer een blik op de gesloten deur. Hij kon het niet laten en voelde zijn adem versnellen. Rustig blijven, vermaande hij zichzelf. De deur mag dan dicht zijn, de ramen zijn groot genoeg om een uitweg te bieden.

“Zal ik hem voor je openen?” vroeg Etienne Manders, die de steelse blikken van zijn collega had opgemerkt. Hij weigerde Toon te behandelen zoals er van hem werd verlangd.

Toon knikte andermaal. Sinds hij in verzekerde bewaring was genomen had hij nog niet één woord kunnen uitbrengen. Hij begreep niets van wat er was voorgevallen en dat baarde hem zorgen.

“Ga alsjeblieft zitten. Wil je iets drinken?” Hoofdinspecteur Manders spitste de oren, toen hij zijn secretaresse aan de lijn kreeg. Wat was dat kabaal op de achtergrond, waardoor hij haar nauwelijks kon verstaan?

Toons ogen dwaalden naar de openstaande deur, maar de donkere gang erachter maakte het hem niet makkelijker. Hij liep naar het raam en wenste ook dat wagenwijd te kunnen opengooien om de druk op zijn borst te verminderen. Hij omklemde de vensterbank en dwong zijn blik in de richting van spelende kinderen.

“Blijkbaar staat er beneden een fanclub van jou.” Etienne Manders wendde zich weer tot zijn collega, na erin te zijn geslaagd met luide stem twee koffies te bestellen.

“Stuur ze alsjeblieft weg,” wilde Toon zeggen, maar zijn stem liet hem nog altijd in de steek. Hij wilde niemand zien, met niemand praten. Zijn besluit was al genomen en stond vast. Vijf levens voor één was een redelijk voorstel.

Een vlasblond jongetje ging almaar op en af de glijbaan en Toon telde obsessief ieder stapje dat hij zette. Het hielp hem tot rust komen.

Etienne Manders trommelde met zijn vingers op het bureaublad. Hij verkeerde in tweestrijd. Enerzijds was er de hetze beneden die duidelijk zijn ingrijpen vereiste en anderzijds was er de man die hij niet kon opsluiten, maar die toch diende te worden bewaakt. Na rijp beraad schraapte hij zijn keel om de aandacht te trekken, maar de bewegingsloze figuur bij het raam hield zijn blik onveranderd op de buitenwereld gericht. Hij kuchte dan maar een paar keer, maar ook dat leverde niet veel op. Stilaan begon hij zich af te vragen of iets van

wat hij op het punt stond te gaan zeggen wel tot Toon zou doordringen en of het de moeite loonde de woorden überhaupt uit te spreken. Hij deed het toch. “Wat mij betreft kan je gaan en staan waar je wil, maar ik zou je ten stelligste afraden de benen te nemen tijdens mijn afwezigheid.” Even wachtte hij op reactie maar toen die uitbleef, sprak hij verder. “Coralie klonk vrij wanhopig en een zenuwzinking nabij. Ik kan het beter even van haar gaan overnemen. Het geeft jou ondertussen wat tijd om over de zaak na te denken, want we kunnen elke kruimel die je kan vinden goed gebruiken.”

Toon rukte zich los van het kind op de glijbaan en draaide zich om. Met een korte hoofdbeweging gaf hij te kennen het te hebben begrepen. Hij wist dat zijn collega zijn nek uitstak voor hem en zou zijn vertrouwen niet beschamen.

“Waar is Toon?”

“Kunnen we hem spreken?”

“U heeft niet het recht hem hier vast te houden!”

Opgewonden stemmen schreeuwden om ter hardst door elkaar heen. Met hoogrode wangen en tranen in de ogen stond Coralie Biebuijck in het midden van een baldadige groep mensen die zich niet zomaar liet afschepen. “Alleen papierwerk”, hadden ze bij het interimkantoor gezegd, toen ze de baan schoorvoetend had aangenomen, “en de telefoon opnemen.” Met criminelen en misnoegde mensen zou ze niet te maken krijgen, had men haar verzekerd. En nu stond ze er toch middenin. “Alsjeblieft,” piepte ze. “Ga alsjeblieft allemaal rustig zitten.” Waarom was ze ook alweer zo stom geweest spontaan aan te bieden het van haar collega te willen overnemen omdat die weer eens ruzie had met haar vriend en voor de zoveelste keer was buiten gegooid? Het antwoord op die vraag liep de ontvangstruimte in.

“Beste mensen,” begon hoofdinspecteur Manders. Haast onmiddellijk had hij spijt de aandacht op zich te hebben gevestigd, want de groep drong zich nu aan hem op. “Beste mensen,” herhaalde hij.

“Waar is hij?”

“Heeft u hem opgesloten?”

“Kan ik met hem praten?”

De vragen vlogen de hoofdinspecteur om de oren. Hij zuchtte diep. Wat bezielde die lui? Hadden ze niet door dat ze de zaak op die manier niet vooruit hielpen? Hij gebaarde stilte te verlangen.

Stemmen verstomden tot een ontevreden gemompel en zwegen uiteindelijk helemaal.

“Jullie zullen allemaal worden gehoord. En ik verzeker jullie dat Toon goed wordt behandeld. We kunnen gewoon niet het risico lopen dat ...” Etienne Manders streek over zijn vermoeide gezicht. De boodschap van de vorige dag, die iedereen bezighield, had niet veel ruimte voor nachtrust gelaten.

“Kan ik hem zien?” Vader Marius, de priester die Toon als kind had opgevangen wanneer dat nodig was geweest, wist dat hij het meest kans maakte toegelaten te worden, omdat elke gevangene recht had op geestelijke bijstand.

“Alles op zijn tijd. Ik verzoek jullie rustig en geduldig te blijven, want dit is ook voor ons een bijzonder moeilijke zaak. Eigenlijk zou ik jullie willen aanraden naar huis te gaan en geduldig af te wachten, terwijl wij een team samenstellen dat uitsluitend aan deze zaak zal werken.”

“Ik blijf,” protesteerde Martha. Onverzettelijk kruiste ze haar armen. Ze was opgetrommeld door Lisa, die een verontrustend telefoontje had gekregen van Lianne. Op haar beurt had zij Montrose geactiveerd, die daarna Marius had gewaarschuwd. Die had net Indra op bezoek gehad, waardoor ook zij was meegekomen. Alleen Nicolas ontbrak, omdat niemand eraan had gedacht ook hem te waarschuwen.

“Hoelang zal het duren vooraleer ik hem kan zien?” Met wanhoop in de stem klampte ook Lianne de hoofdinspecteur aan. “Er zijn zaken die hij u nooit zal vertellen tenzij ik hem daartoe kan bewegen.”

Etienne Manders bestudeerde de kleine, fragiele vrouw die hem met grote, bedroefde ogen smekend stond aan te kijken. Hij meende haar eerder te hebben gezien.

“Luister, Etienne.” Montrose, die de hoofdinspecteur goed kende, nam hem even apart. “Zolang dit niet volledig is uitgeklaard, krijg je ons hier met geen stokken weg. Hoe zou jij reageren mocht je zoon of dochter zijn gearresteerd?”

Etienne Manders wreef zich over de niet meer zo gladgeschoren kin, want dat werkje was er die ochtend bij in geschoten, en dacht diep na. “Hij is niet echt gearresteerd, alleen ...” Hij wist niet goed hoe Toons huidige situatie precies te omschrijven en deed er daarom het zwijgen toe.

“Luister,” probeerde Montrose hem tegemoet te treden. Hij sprak zo zacht dat het alleen door de hoofdinspecteur kon worden gehoord. “Ik weet dat dit

allesbehalve een gewone zaak is en wil graag mijn expertise ter beschikking stellen, maar alleen als jij daar geen probleem mee hebt.”

Etienne Manders overdacht het aanbod van de oudere speurder die eens commissaris bij het bureau was geweest, en besloot erop in te gaan. “Ik kan wel wat advies gebruiken bij het samenstellen van een betrouwbaar en gedreven team dat tot het uiterste wil gaan. In hoeverre vertrouw je hen?” Zijn ogen gleden over de gespannen gezichten.

“Ik steek mijn hand in het vuur voor hen.”

Hoofdinspecteur Manders wierp een steelse blik naar rechts. Coralie had zich achter de balie teruggetrokken en de rest was haar gevolgd, toch hield hij zijn stem gedempt. “Draag hen op heel goed na te denken over de afgelopen maanden. Ieder detail kan belangrijk zijn.” Hij greep Montrose bij de arm. “En zorg dat ze hun mond houden tegen de pers. Voorlopig houden we het stil om paniek te vermijden en om de moordenaar niet te geven wat hij wil, namelijk aandacht. Om hem uit zijn tent te lokken, willen we zijn daad doodzwijgen.”

“Maak je geen zorgen,” zei de oudste van de twee mannen. “Het lijkt misschien niet zo, maar als het moet kunnen we bijzonder zwijgzaam zijn.”

“Het komt in orde,” stelde Montrose Martha gerust, toen het zijn beurt was om in zijn geheugen te gaan graven. Liefdevol drukte hij de hand die een hele poos de zijne had warm gehouden. Sinds hij de laatste dag van de eerste maand twee jaar geleden het huis van Martha was binnengelopen en ze hem haar diepste geheimen had toevertrouwd, waren ze vrienden geworden. Er zou zelfs veel meer in hebben gezeten als hij zijn schuldgevoel tegenover zijn overleden vrouw had kunnen afwerpen, want zolang haar moordenaar niet was gevat, was er voor een nieuwe liefde geen plaats in zijn hart. Hij schudde de gedachte van zich af en liep de verhoorkamer binnen, waarin hij eens zelf ontelbaar veel anderen had laten plaatsnemen om hun daden toe te lichten. Het voelde vreemd aan de andere kant van het bureau te gaan zitten en dit keer degene te zijn die de vragen moest beantwoorden. Hij streelde het notenhouten blad waaraan hij heel wat uren had gezeten en waarop talloze verslagen waren geschreven, nog met een balpen op papier.

“Hoeveel weet je?” vroeg Gerrit Van Sompel. Hij was niet langer agent maar inspecteur en was blij de oudere speurder, met wie hij het bijzonder goed kon vinden, nog eens terug te zien, ook al had hij er halsoverkop het feestje in het rusthuis voor de honderdste verjaardag van zijn overgrootmoeder voor moeten verlaten. Gelukkig was hij niet de enige geweest die een domper op de feestvreugde had moeten zetten, want ook Miranda Sleurs, die hij sinds kort zijn ‘vrouw’ mocht noemen, was gesommeerd.

“Zo goed als niets. Iedereen is als de dood voor een lek naar de pers en houdt de lippen stijf open.”

Gerrit opende een map en haalde er iets uit wat Montrose meteen de adem benam.

“Herken je dit?”

“Het politiebald,” fluisterde Montrose, stomverbaasd starend naar de foto van een kinderlijke tekening van een gehangen man met een zwaard in zijn zij. Ernaast stond dezelfde spreuk die hij een paar maanden eerder ook al had gezien: Wie verstandig is, ziet het gevaar en hoedt zich ervoor, wie onnozel is, gaat het tegemoet en zal daarvoor boeten (Spreuken 27:12). “Bedoel je dat ...?”

Gerrit Van Sompel knikte. “Ik was er zelf niet bij, omdat er iemand op het bureau moest blijven voor dringende zaken, maar voelde de koude rillingen over mijn rug lopen toen Miranda me alles in geuren en kleuren vertelde.”

“Ik heb dezelfde ervaring nu,” bekende Montrose. Hij kon zijn ogen niet van de tekening losscheuren.

Van Sompel boog naar voren en verminderde het volume van zijn stem. “Je weet van de workshop?”

Montrose knikte. Hij wist niet goed wat hij van al dat nieuwerwetse gedoe moest denken, maar als het iemand kon helpen een beter mens en meer toegewijde agent te worden dan was het oké voor hem.

“Tijdens de middagpauze gingen ineens alle rolgordijnen in de eetzaal neer. Iedereen dacht dat het bij het programma hoorde en keek verwachtingsvol naar de muur waarop een filmpje startte. De schaduw van een lopende man verscheen. De achtergrond was grijs.” Gerrit trachtte het beeld voor Montrose te schetsen zoals Miranda dat voor hem had gedaan. “Er was een boodschap voor Snelders. Een van de aanwezigen had de tegenwoordigheid van geest ze op te nemen.” Hij slikte, want hij kon nog altijd niet geloven dat het niet een of andere misselijke grap was geweest.

Montrose knikte goedkeurend. “Slim.”

“Ja en nee,” zei Van Sompel. “Bij het betreden van de zaal kreeg iedereen een kluisje toegewezen waarin persoonlijke zaken konden opgeborgen worden. Zeker mobiele telefoons moesten achter slot en grendel worden weggeborgen om niet voor storing en afleiding te zorgen. Een slimmerik had dit echter voorzien en had een tweede toestel meegenomen, waarmee hij de hele dag had willen opnemen voor zijn vriendin.”

“Hoe zijn jullie dat te weten gekomen?”

“Hij is er zelf mee naar Snelders gestapt.”

“Daar moet je ballen voor hebben. Da’s er eentje die ze niet mogen laten gaan,” sprak Montrose goedkeurend. “Hij werd toch niet te streng gesanctioneerd?”

Van Sompel schudde ontkennend het hoofd. “Een kleine waarschuwing om de organisatie van de workshop tevreden te stellen en zijn telefoon werd geconfisqueerd.” Hij pakte het mobiele toestel dat tot dan toe op de hoek van het bureau had gelegen en startte de opname.

Een stem die duidelijk werd vervormd, sprak: “Ik had geen betere plek kunnen bedenken dan deze om mijn boodschap te brengen. Ostara.” Er klonk gegrinnik. “Ik wist niet dat de politie dat vierde. De workshop bracht mij op een schitterend idee. Ostara, een nieuw begin. Waarom niet eens een oude, onopgeloste zaak vanonder het stof halen en proberen die alsnog op te lossen? Dat zal de godin van de lente vast zeer verheugen. En mij ook.”

“Hier stopte de schaduw met lopen en bevroor het beeld,” verklaarde de inspecteur de stilte die even bleef duren. “Het volgende fragment werd gefilmd in een betonnen, nauwelijks verlichte kelderruimte. Een in het zwart geklede, zwaar vermomde figuur keek recht in de camera. De kap van een hoodie bedekte het haar, een zonnebril verborg de ogen en ken je de bivakmutsen die sommige motorrijders dragen met daarop de print van een schedel?”

Montrose schudde het hoofd, want het zou hem zeker zijn opgevallen als hij zoiets op de weg was tegengekomen. “Zijn monsters en doodskoppen niet meer iets voor Halloween?”

“Over monsters gesproken, degene die sprak, leek niet menselijk te zijn. Onder de vermomming vandaan kwamen stukjes vacht.”

“Waarom je gezicht bedekken als je al vermomd bent? Tenzij ...”

“Tenzij je echt een monster bent,” vulde Van Sompel aan.

Montrose schudde het hoofd. “Monsters bestaan niet.”

Van Sompel dacht een ogenblik na. “De kerel had in zijn rechterhand ook nog een zeis.”

“Wie heeft er nog een zeis bij de hand?” vroeg Montrose verwonderd. “Die moet uit een carnavalswinkel zijn gekomen of met Halloween zijn gekocht.”

“Ik ben de dood,” sprak ineens een grafstem vanuit de mobiele telefoon. De mannen zwegen en luisterden verder. “Ik kom vijf jonge vrouwen halen als Toon Snelders er tegen Goede Vrijdag klokslag twaalf uur niet in slaagt de moord op Jenny Montrose op te lossen.”

Van Sompel hoorde de vroegere commissaris naar adem happen en wilde de opname stopzetten, maar de ander gebaarde dat niet te doen.

“Toon Snelders lost de dertien jaar oude moord op Jenny Montrose op,” ging de verklede man op ijzingwekkende toon verder, “of er worden nog eens vijf meisjes ontvoerd en gedood. Hij krijgt daarvoor een maand de tijd, tot Goede Vrijdag. Als het hem niet lukt dan kan hij nog kiezen voor steniging. Niet door mij, maar door een menigte die tegen dan maar al te graag zijn bloed zal zien vloeien om het leven van vijf onschuldige meisjes te redden.”

“Da’s onmenselijk,” sprak een duidelijk geschrokken Montrose. “Hoe durft die kerel te beweren dat Toon ...”

Van Sompel onderbrak hem. “Het is nog niet alles. Luister.”

“En Toon Snelders, denk maar niet dat je er gemakkelijk vanaf kan komen door zelfmoord te plegen, want dat zal ik niet tolereren. Hoe groter het lijden

hoe meer levens je kan redden. Je kan natuurlijk ook altijd de oude moordzaak oplossen. Veel succes.”

Een gemene lach weerklonk. Daarna werd het stil. De inspecteur schakelde de telefoon uit.

“Waarom de zaak van mijn vrouw?” vroeg Montrose, toen hij weer tot spreken in staat was. “Wat heeft iemand, behalve ik, erbij te winnen dat die alsnog wordt opgelost?”

“Misschien wil de moordenaar helemaal niet dat die zaak wordt opgelost, maar is hij op zoek gegaan naar de grootst mogelijke uitdaging.”

“Dat kan.” Montrose leunde achterover en pijnigde zijn hersenen. “Op het politiebaldacht ik, net als de rest, dat het om een misselijke grap ging, die tekening. Het was overduidelijk wie erop stond.”

Van Sompel knikte. “Gelukkig komt het niet vaak voor dat gekken met zwaarden ons staan op te wachten.” Hij doelde op de confrontatie een paar jaar eerder die Snelders bijna het leven had gekost.

Er was tumult op de gang toen een dronkaard werd weggeleid die ergens herrie had staan schoppen. De mannen wachtten met praten tot de rust was weergekeerd.

“Ik heb het me nadien vaak afgevraagd: wie haalde het in zijn hoofd Toon zo te vernederen?”

“En waarom? Snelders had alleen zichzelf in gevaar gebracht. Niemand had hem iets te verwijten. Bovendien redde hij een leven.”

“Waarom vond iemand het nodig die tekening te projecteren op het politiebald?” vroeg Montrose zich hardop af. Hij keerde terug naar de middag van vijf januari. “Ik geloof me te herinneren met een kwartier vertraging te zijn gearriveerd. Nu je getrouwd bent, weet je vast wel hoe dat komt.”

“Vrouwen,” lachte Van Sompel.

Montrose knikte. “Zij hebben nu eenmaal dat tikkeltje meer tijd nodig. Hoe bevalt het huwelijksleven trouwens?”

Als vanzelf gleed de blik van de jonge inspecteur naar het fotokader op de hoek van het bureau. “Het is waarschijnlijk een keihard cliché maar mijn trouwdag was de mooiste dag van mijn leven en Miranda belichaamt werkelijk alles waarvan ik ooit heb gedroomd.”

“Er is niets mis met clichés,” zei Montrose, “als ze ons gelukkig maken.”

Gerrit Van Sompel grinnikte.

Een duif landde op de richel voor het raam en begon luid te koeren.

“Ik haat die beesten,” zei Van Sompel. “Ze stelen het eten van mijn kippen en schijten alles onder.”

Montrose lachte. “De dingen die je niet kan veranderen, kan je beter aanvaarden, vooraleer ze je gek maken.”

De inspecteur zuchtte. “Je hebt gelijk, want als ik op een zondagochtend in bed lig, eindelijk eens kan uitslapen en er dan zo’n vogel op onze schoorsteen landt die het nodig vindt almaar hetzelfde deuntje te herhalen, dan gaat er een diep verlangen naar mijn dienstwapen door me heen. Niet dat ik dat thuis heb liggen,” haastte hij zich eraan toe te voegen.

“Natuurlijk niet.”

De volgende vraag durfde Van Sompel nauwelijks te stellen. “Denk je dat het iemand van ons kan zijn, de seriemoordenaar? Het is vrij duidelijk dat hij op het bal was en op de workshop.”

“Of hij vroeg iemand de filmpjes voor hem te projecteren.”

Een huivering liep langs Van Sompels rug. “Da’s misschien nog erger,” zei hij. “Dat zou betekenen dat iemand van ons weet wie de moordenaar is en zijn mond houdt.”

Het politiebald, dacht Montrose, toen hij weer thuis was. Het was een avond geweest om niet licht te vergeten, maar hij had duidelijk niet op de juiste dingen gelet. Kon hij zich maar herinneren of hij iets ongewoons had gezien. Hij trok de koelkastdeur open en nam een blok kaas, wat worst en een botervlootje om een tweetal boterhammen te beleggen. Martha had gevraagd of hij later op de dag nog koffie kwam drinken, maar hij had haar aanbod niet geaccepteerd. Hij had willen nadenken.

Montrose zou er heel wat voor over hebben een filmpje te vinden dat op vijf januari was gemaakt. Vroeger was zoiets de gewoonte geweest; bij grote feestelijkheden had er altijd wel iemand met een camera rondgelopen. De nieuwe, strenge privacywetgeving had daar echter verandering in gebracht. Men was heel voorzichtig geworden met het maken van beeldmateriaal.

Met een beboterde snee brood met kaas en een knäckebröd met worst op een dessertbordje ging Montrose in zijn luie stoel zitten naast de aangenaam warme gaskachel. Hij nam het knäckebröd in de hand en zette het bord met het brood op de kachel, zodat de kaas langzaam kon smelten, want daar hield hij van.

Hij sloot de ogen en keerde terug naar de avond van het bal. Met een beetje geluk zou hij zich alsnog iets herinneren wat bruikbaar was.

“Is alles in orde daarbinnen?” had hij gevraagd, na een vederlicht klopje op de deur, omdat Lianne voor zijn gevoel veel te lang in de badkamer was blijven talmen.

“Kom maar,” had de jonge vrouw met een zucht gezegd, terwijl ze de inhoud van haar make-uptasje uit het bad had zitten vissen.

“Je kan niet eeuwig blijven vluchten, meisje. Ooit moet je hem weer onder ogen komen en dan kan dat het best gebeuren in een zee van mensen.” Montrose was naast Lianne op de badrand gaan zitten en zijn oog was blijven rusten op de jurk die hij speciaal voor haar had laten maken. Haar laten stralen en voor even laten vergeten wie ze was en wat er was gebeurd, was de gedachte erachter geweest.

“Hoe denk je dat hij zal reageren?” had de jonge vrouw gevraagd, terwijl ze hem recht in de ogen had gekeken.

Liefdevol had Montrose een haarlok van voor het meisjesgezicht weggestreken. “Nors waarschijnlijk, zoals gewoonlijk, maar daar hoeft jij je niets van aan te trekken. Blijf dicht in mijn buurt en geniet van de avond.”

Lianne had nog gezegd dat haar weg en die van Toon nooit hadden mogen kruisen en dat ze het lot niet een tweede keer wilde tartten, terwijl er een stil verlangen naar het tegenovergestelde in haar ogen had gelegen.

Hij had de jonge vrouw met een geamuseerde glimlach om de lippen bestudeerd en had grinnikend gezegd dat ze echt te veel tijd had gehad om na te denken.

“Lach me niet uit,” was Liannes antwoord geweest.

Ze had gelijk gehad; hij had niet zo denigrerend met haar verdriet mogen omgaan. Hij had zich geëxcuseerd en had gezegd: “Mensenlevens zijn nu eenmaal geen parallelle lijnen. We zijn allen reizigers op de weg van het leven. Onze paden moeten elkaar uiteindelijk ergens kruisen. De vraag is wat we dan doen.”

Lianne had zijn woorden laten bezinken, was opgestaan om de jurk van de kleeerhanger te halen en had hem over haar hoofd laten glijden.

Als door de bliksem getroffen, had Montrose naar haar zitten kijken. “Je wordt de revelatie van de avond,” had hij gezegd, toen hij zijn stem had hervonden en hij had zijn protegee op armlengte gehouden om haar van kop tot teen te kunnen bewonderen. “De schoenen zullen het plaatje af maken.”

De blik in Liannes ogen had boekdelen gesproken. “Ga maar kijken,” had hij lachend gezegd en “Trek ze eens aan,” toen hij haar had bijgebeend en in het deurgat had staan toekijken.

Met een liefdevolle kus op de wang was hij bedankt. “Ik heb het ook een beetje voor mezelf gedaan,” had hij er met een knipoog aan toegevoegd. “Alle mannen zullen stikjaloers zijn op mij vanavond.”

Ze waren een kwartier te laat gearriveerd, maar Montrose kon zich niet voorstellen daardoor iets cruciaals te hebben gemist.

De tafelrangschikking had hen gelukkig niet dicht bij Toon geplaatst, want die had een van zijn ex-vrouwen meegenomen die duidelijk de kaas niet van haar brood had willen laten stelen. De avond was aangenaam verlopen totdat ...

“Je hebt hem gezien.” Montrose had het geweten vanaf het moment dat Lianne weer naast hem was gaan zitten. Ze was van streek geweest en de lach was uit haar ogen verdwenen.

Een diepe zucht was Liannes bevestiging geweest.

“Was het zo erg?” had hij gevraagd, terwijl hij troostend haar hand had gedrukt.

“Zoals te verwachten viel,” had zij geantwoord, waarna ze voorzichtig had geproefd van het zoete gebakje op haar bord.

“Hij draait wel bij,” had hij gesust, alvorens een laatste slok te nemen van de koffie die even voordien in zijn kopje was gegoten. “Geef het wat tijd. Hij heeft het niet gemakkelijk gehad.”

Een kelner was gepasseerd en had gevraagd of er nog koffie was gewenst, waarop Montrose had geknikt en Lianne had bedankt.

“Onze liefde was bij voorbaat verloren.” Met die woorden had ze zich gedwee neergelegd bij het lot dat Toon voor hen beiden had gekozen, maar dat had Montrose niet gezind. “Je moet het niet zo snel opgeven, liefje,” had hij haar liefdevol vermaand, terwijl zijn hand haar perzikzachte wang had beroerd. “Moeilijk gaat ook.”

Onderweg naar de bar was Montrose Toon tegengekomen en die had willen weten waarom Lianne was teruggekeerd. Hij had geantwoord dat dochters het recht hadden bij hun vader te wonen.

Gregory had dorst en stond moeizaam op. Sinds de aanslag op zijn leven, waarbij Jenny om het leven was gekomen, was lopen niet langer vanzelfsprekend. Hij hield zich vast aan de dressoirkast tot hij voelde dat zijn benen hem wilden dragen en schuifde toen voetje voor voetje naar de keuken.

Met een kop espresso ging hij even later weer bij het raam zitten. Koolmeesjes vlogen af en aan en pikten de zaadjes die voor hen op de voedertafel waren uitgestrooid. Kon zijn leven maar zo eenvoudig zijn. Met hernieuwde moed keerde hij terug naar de avond van vijf januari. Er was toen iets gebeurd dat hem de wenkbrauwen had doen fronsen en wat hij nu nog altijd niet begreep.

“Laten we gaan dansen,” had een uitgelaten Lianne voorgesteld, nadat ze net aan de uitnodigende armen was ontsnapt van een jongeman die te vaak op haar tenen had getrapt.

Montrose had zich lachend laten overreden en had zijn protegee, zo goed als zijn zwaar toetgetakelde benen hem hadden toegestaan, geleid tijdens een net ingezette wals. Het had hem verbaasd dat ze zo goed had kunnen dansen, omdat hij had gemeend dat de hedendaagse jeugd zich op een geheel andere wijze op muziek had voortbewogen.

Na nog een slow en een jive had hij het welletjes gevonden, maar Lianne had de jongeman, die duidelijk een oogje op haar had gehad, met groeiend ongeduld naar hen zien kijken en had gesmeekt nog even vol te houden.

“Ik heb een idee,” had hij daarop gezegd, waarna Lianne in de armen van een stomverbaasde Toon was gedropt. “Die collega van jou ruïneert de voeten van deze bevallige jongedame,” had hij als excuus aangewend, met een hoofdknik in de richting van een donkerharige knaap met snorretje en beginnende sik, die over de rand van zijn glas naar hen had staan staren. “Een dans of twee moet volstaan om hem duidelijk te maken dat hij zijn geluk beter ergens anders gaat beproeven.”

Toon had gebromd en de naald van zijn humeurbarometer was nog meer naar onweer overgehield, maar Montrose had gerekend op het feit dat Toon in het krijt had gestaan bij Lianne, waardoor hij haar niets had kunnen weigeren. “Twee,” had hij inderdaad kortaf gezegd, “dat moet volstaan.”

Met gestrekte armen, om zo veel mogelijk afstand te creëren, waren ze weg gewalst. Om een reden waarvoor Montrose nog geen verklaring had kunnen vinden, was de afstand tussen het tweetal al gauw zienderogen geslonken, tot hun lichamen elkaar hadden geraakt en ze zich in de muziek en elkaar hadden verloren.

Het laatste wat hij zich herinnerde was dat toen hij met wat oud-collega's had staan praten Lianne geheel over haar toeren had gevraagd naar huis te mogen gaan. Hij had geen vragen gesteld en had haar de sleutels van de auto gegeven, terwijl hij kort afscheid had genomen en hun jassen en haar tasje had gehaald.

Toen hij net de zaal had willen verlaten, waren de lichten ineens gedoofd en was de tekening en tekst op de muur verschenen, achter de tafels waaraan nog nauwelijks mensen hadden gezeten. De meesten hadden op dat moment op de dansvloer gestaan of hadden met een drankje in de hand in kleine groepjes staan praten. Het geroezemoes van stemmen was stilgevallen en alleen de muziek was nog hoorbaar geweest. Er had plots een heel vreemde sfeer gehangen.

Montrose had nooit getwijfeld dat de boodschap voor Toon was bestemd geweest, maar net als de andere aanwezigen had hij ze niet ernstig genomen. Onderweg naar huis was het zelfs even in hem opgekomen dat Lianne achter de stunt had gezeten om wraak te nemen voor iets wat Toon had gezegd of gedaan, maar die gedachte had hij snel weer losgelaten, omdat zijn meisje veel te zachtaardig was voor zo'n gemene streek.

Toen herinnerde hij zich ineens de vrouw die als enige had staan grinniken toen de tekening was verschenen. Hij meende haar eerder te hebben gezien op

tv als een van de voortrekkers van de gelehesjesbeweging. Hij had haar willen aanspreken, maar toen was ze met een dienblad vol vuile glazen in de keuken verdwenen. Even had hij gewacht op haar terugkeer maar ze was niet meer verschenen. Om Lianne niet te lang alleen te laten, had hij het wachten opgegeven. Nu vroeg hij zich opnieuw af waarom die vrouw als enige had staan lachen. Had ze de tekening grappig gevonden of was zij degene geweest die de projectie had gestart?

“Ik weet niet of het me mijn job zal kosten, maar ik laat je niet in je eentje wegwijnen,” sprak hoofdinspecteur Manders beslist. Hij gooide de sleutels van zijn dienstwagen op het tafeltje in de hal en hing zijn jas aan de kapstok erboven. Daarna gebaarde hij zijn collega hetzelfde te doen.

Toon greep de oudere man bij de arm alvorens die verder het huis kon inlopen. “Waarom ben je bereid alles op te geven voor mij?” wilde hij weten.

Etienne Manders tuurde een tijdlang naar de hand die hem het weglopen belette en besloot open kaart te spelen. “Ik heb met Montrose gepraat en hij heeft me op het hart gedrukt een oogje in het zeil te houden. Bovendien wil ik mezelf na Goede Vrijdag nog recht in de ogen kunnen kijken.”

“Dit kan niet goed aflopen, dat besef je toch.” Terwijl hij die woorden sprak, liet Toon zijn greep los.

Etienne legde een hand op Toons rug en duwde hem zachtjes in de richting van de woonkamer. “We vinden de moordenaar van Jenny Montrose of pakken de seriemoordenaar; een andere uitkomst zal ik niet dulden.”

“Jij gelooft dus dat de kerel in het filmpje de seriemoordenaar is.”

Manders keek verwonderd om. “Heeft dan meer dan een gestoord type het op jou voorzien?”

“Het zou een copycat kunnen zijn.”

“Die jou eveneens dood wil?”

“Zover hoeft het niet te komen. Als de deadline bijna verstrekt, kan hij alsnog geld gaan eisen in ruil voor de levens van de meisjes of voor dat van mij.” De gedachte dat iemand hem zozeer haatte dat hij hem op een gruwelijke wijze wilde zien afgemaakt worden, was te onwezenlijk om te kunnen bevatten, daarom zocht Toon naar andere mogelijkheden.

Etienne liep door naar de keuken om te zien of zijn vrouw iets te eten voor hem had achtergelaten. Ze stelde hem niet teleur. “Heb je honger?” vroeg hij, met een koude kippenbout in de hand.

Pas nu de huiselijke sfeer hem een beetje bij zijn positieven deed komen, merkte Toon hoe hongerig hij was. Hij had dan ook amper iets tot zich genomen die dag.

“Iedereen heeft toch een hobby,” verontschuldigde Manders zich voor de overdaad aan bloemen, planten en kleurrijke vazen vol prullaria in de woonkamer. “Feng Shui heet zoiets. Het zou je geluksgevoel positief moeten beïnvloeden. Marie-Jeanne gaat er helemaal in op.”

“En werkt het?” wilde Toon weten.

Etienne haalde de schouders op. “Ik was daarvoor ook niet ongelukkig.” Hij keek om zich heen. “Met de bloemen kan ik leven, maar de spiegels vind ik wat overdreven. Ik hoef mezelf niet constant tegen te komen.”

Toon grinnikte. “Dat begrijp ik. Heeft het een betekenis?” Hij ging zitten op de stoel waarvoor zonet een bord was neergezet.

“Volgens Marie-Jeanne zou een spiegel achter een vaas bloemen het geluk verdubbelen. Heb je je appelmoes graag koud of warm?”

“Warm.”

Terwijl Etienne opnieuw in de keuken verdween, liet Toon zich overdonderen door de huiselijke sfeer. Hij kreeg het even moeilijk, want het deed hem denken aan Lianne en aan de manier waarop zij in het leven stond. Maar misschien kon hij beter zijn gedachten niet die kant laten opgaan, niet nu hij zich in zo’n hachelijke situatie bevond.

Na enig heen en weer geloop zaten de twee mannen tegenover elkaar aan tafel met gebraden kippenpoten, warme appelmoes en gebakken aardappeltjes.

“Gelukkig kookt Marie-Jeanne altijd voor een heel leger als ze me alleen achterlaat, daardoor is er ruim genoeg voor ons beiden.”

Toon grinnikte. “Zeg haar dat ik enorm van haar kookkunsten heb genoten als ze thuiskomt.”

“Zeg haar dat zelf. Je kan hier blijven tot Goede Vrijdag.” Etienne zette zijn tanden in een mals gebraden kippenbilletje en veegde zijn handen schoon aan een stuk keukenpapier.

Toon schrok. “Ik wil jullie niet in gevaar brengen.”

“Niemand weet dat je hier bent.”

“Je vrouw komt weer thuis.”

“Zij kan zwijgen. Bovendien zal Marie-Jeanne je schaamteloos verwennen als ze hoort wat er is gebeurd.”

Toon propte een goedgevulde vork aardappelen in zijn mond om niet te moeten antwoorden. Kon hij het risico nemen nog eens twee levens in gevaar te brengen? Aan de andere kant was het aanbod wel aanlokkelijk. Per slot van rekening ging het waarschijnlijk om zijn laatste dagen op aarde. Het zouden niet de makkelijkste worden. Zo vreesde hij voor zijn geestelijke gezondheid als hij vierentwintig uur per dag met zichzelf alleen zou worden gelaten.

Etienne stond op om iets te drinken te halen en keerde weer met een sublieme cabernet sauvignon van tweeduizend en twaalf die hij voor een speciale gelegenheid had bewaard, maar Toon bedankte en vroeg een glas

water. Hij dacht aan de avond van het politiebal die hij met te veel drank was begonnen. Waarom had iedereen er ook zo op aangedrongen dat hij daarheen zou gaan, terwijl hij nog zo labiel als een slappe koord was geweest?

Hij had serieus de pest in gehad toen hij zich door een taxichauffeur had laten wegbrengen om mateloos veel te kunnen drinken. Later op de avond was hij ook nog Lianne tegen het lijf gelopen, wat helemaal niet had geholpen om bij zinnen te komen. In haar saffierblauwe jurk was ze een droomverschijning geweest en haar ogen hadden hem betoverd. Geen hap had hij nog door zijn keel kunnen krijgen, drank des te meer.

Etienne merkte dat zijn collega ergens ver weg was en besloot hem niet te storen. Hij nipte van de wijn die al zijn verwachtingen inlost. Een vleugje Chopin zou hem helemaal naar hogere sferen kunnen voeren, maar de warme maaltijd had hem soezigerig gemaakt, waardoor hij de energie miste om op te staan en naar de platenspeler te lopen.

Toon dwaalde verder door de kloven van het verleden. Waarom had ze er ook zo goed uitgezien? vroeg hij zich af. Als dat niet zo zou zijn geweest dan zou alles misschien helemaal anders zijn gelopen. Hij schudde vertwijfeld het hoofd. Was dat wat hij wilde? Dat alles anders zou zijn gelopen? Dat hij die avond thuis zou zijn gebleven en nooit zou hebben gezien hoe ze eruit kon zien als ze zich niet voor de wereld verstopte?

“Wat doet zij hier?” had hij tegen Montrose gesnauwd, zodra hij zijn oude vriend alleen te spreken had gekregen.

“Mag een dochter haar vader niet bezoeken?” was Montrose’ geamuseerde antwoord geweest. Dat had zijn bloed nog meer doen koken.

“Ze blijft dus?” waren de enige drie woorden die hij er had weten uit te persen zonder te verraden hoe hij zich had gevoeld. De hele wereld had hem op dat moment gestolen kunnen worden en hij had er zo een einde aan willen maken, maar had niemand het plezier gegund hem opnieuw te zien afglijden.

“Dat doet ze zeker. Wen maar aan het idee.” Montrose had hem lachend op de rug geslagen, alsof hij niet had doorgehad wat voor onrust zijn woorden hadden teweeggebracht.

Toon had zijn oude vriend er zelfs van verdacht zijn boosheid heel gemakkelijk te vinden. “Je laat mij erbuiten. Heb je dat goed begrepen,” was zijn eerder hulpeloze verweer geweest.

“Haar liefde voor jou is nog niet bekoeld. Hoe zit het met jou?” De speurder had het lef gehad hem dat te vragen na alles waarvan hij getuige was geweest.

Eraan terugdenken maakte Toon nog altijd kwaad. Lastige vragen ontwijken was gelukkig zijn specialiteit. Als iemand naar zijn jeugd vroeg dan ging hij als vanzelf praten over de zwerftochten met vrienden en over die keer dat hij uit verveling een achteloos achtergelaten kerstboom in brand had gestoken en er bijna een huis in vlammen was opgegaan. Als er naar zijn woonplaats werd geïnformeerd dan sprak hij over het parkje met veel groen en heel wat ontspanningsmogelijkheden voor oud en jong, zoals bijna iedereen er in de buurt van zijn huis wel een had. Lang uitgesponnen verhalen waren sinds het heengaan van zijn moeder zijn tweede natuur geworden, omdat ze de aandacht afleidden en mensen blind maakten voor het feit dat hij hoegenaamd niets deelde. Echt liegen deed hij zelden tot nooit, omdat leugens altijd tot fouten leidden. “Je hebt vast al gehoord over het stockholmsyndroom, waarbij een gegijzelde sympathie ontwikkelt voor een gijzelnemer. Niet dat ik wil beweren dat Lianne me onder dwang heeft vastgehouden, toch niet nadat ze de ware toedracht van mijn vreemd gedrag had achterhaald, maar in zekere zin was ook ik volkomen willoos aan haar overgeleverd. In een dergelijke uitzonderlijke situatie kan men al eens dankbaarheid met iets anders gaan verwarren,” had hij subtiel de gevarezone ontweken.

“Waarom werd de tekening een eerste keer vertoond op het politiebald?” vroeg Toon zich hardop af. Hij nam een slok van het ijskoude water in zijn glas en voelde het doorheen zijn lichaam stromen. “Was hij toen al iets van plan en kwam er iets tussen?”

“Misschien was het een test,” opperde Etienne, die voorover leunde en zijn glas nog eens tot net onder de rand bijvulde.

“Eigenlijk was ik niet van plan te gaan. Ik voelde me allesbehalve goed. Als Indra niet was blijven zeuren ...”

“Ik begrijp wat je bedoelt. Zouden de tekening en tekst ook zijn vertoond als jij je niet had laten zien?”

“Ik heb mijn naam pas op het allerlaatste moment aan de lijst toegevoegd. Hoe kon de moordenaar dat hebben geweten, tenzij ...”

“... hij een van ons is,” vulde Etienne aan. Zijn gezicht betrok en hij zette zijn glas op de kleine, glazen salontafel.

“Dat hoeft niet noodzakelijk zo te zijn. Iemand van het personeel kan ook het licht hebben uitgeknipt en de tekening hebben geprojecteerd.” Toon had ondertussen spijt dat hij niet ook wat wijn had gevraagd, want zijn hoofd deed zeer en hij miste de roes die de hardste kantjes ervan afknabbelde.

“Ik laat ze op het bureau navragen welk cateringbedrijf er serveerde op het bal en wie er opdiende tijdens de workshop. Als we een naam vinden die overlapt dan hebben we misschien onze moordenaar.”

Terwijl Manders een telefoontje pleegde, probeerde Toon zich meer te herinneren van die verdoemde vijfde januari. Hij had zo zijn best gedaan om afstand te bewaren, maar toen was Lianne door Montrose in zijn armen gedropt. Om niet de aandacht te trekken, had hij toegegeven aan het verzoek van zijn vriend. Hij was er vast van overtuigd geweest over genoeg zelfbeheersing te beschikken om twee dansen zonder kleerscheuren te kunnen overleven, maar dat was een utopie gebleken. Haar aanrakingen waren als honing geweest voor een uitgehongerde beer. Als magneten waren hun lichamen naar elkaar toegezogen en als in een droom hadden ze bewogen op het ritme van de muziek. Bijna had hij haar gekust. Gelukkig had hij zich tijdig gerealiseerd waar hij zich had bevonden. Wat hem precies uit zijn roes had doen ontwaken, kon hij zich niet meer herinneren, maar toen tot hem was doorgedrongen waartoe hij zich had laten verleiden, was er een woede in hem opgelaaid die hij nog altijd kon voelen. Hij wist dat hij onredelijk was geweest en dat hij haar had gekwetst zonder dat ze hem daarvoor een reden had gegeven, maar zijn reactie op haar nabijheid had hem met stomheid geslagen. Hij had haar terzijde moeten nemen en met haar moeten praten, maar het was er de tijd noch de plaats voor geweest. Bovendien had angst voor zijn emoties van hem een lafaard gemaakt. Alleen woede had het verdriet kunnen maskeren dat was opgeborreld. Hij schudde het hoofd. Hij had niet zo tegen haar tekeer mogen gaan, maar waarom was ze verdorie ook weergekeerd en waarom had ze hem niet met rust kunnen laten?

Etienne Manders trok een voetenbankje bij en legde zijn vermoeide benen te ruste. Zijn glas wijn op tafel was nog halfvol, maar hij besloot de rest niet meer op te drinken. “Ik weet niet of ik het mag vragen, maar waarom ging je zo tekeer tegen de vrouw waarmee je danste? Ik heb je nooit eerder op die manier met iemand samen gezien. Je leek wel betoverd. Ik heb zelfs Indra voor mijn rekening genomen toen ze dreigde jullie te gaan storen.”

“Indra?” vroeg Toon een beetje afwezig.

“De vrouw waarmee je naar het feest was gekomen, weet je nog wel?” Etienne bedoelde het grappig, maar toen hem een blik op het leed achter Snelders’ ogen werd gegund, verdween de lach uit zijn stem. “Marie-Jeanne vond dat ze niet bij je paste,” mompelde hij er wat geneeerd achteraan.

“Het is een lang verhaal,” sprak Toon, gevolgd door een diepe zucht. Hij hoopte daarmee de ander af te schrikken, want hij wist dat er geen houden aan zou zijn eenmaal de trein van de waarheid zou zijn vertrokken.

“Ik heb dit huis nog tot morgenochtend voor mij alleen en jij kan nergens heen; we hebben dus alle tijd van de wereld,” was echter het antwoord dat volgde.

22 maart 2019

De man die jonge vrouwen de hemel beloofde en hen dan op een brutale manier vermoordde, zat te zweten in de sauna en keek ongegeneerd naar de naakte lichamen om zich heen. Geen van hen beantwoordde aan het beeld dat hij 's nachts in zijn dromen zag, maar dat gaf niet, want hij wilde niet opgewonden raken en daardoor de controle over zichzelf verliezen. Hij leunde achterover op de espenhouten planken en keek door een van de tot de grond reikende ramen naar het subtropische zwembad buiten. Rook kringelde van het warme wateroppervlak naar boven, terwijl drie vrouwen als zeemeerminnen naar beneden doken.

Een kruidige, warme citrusgeur vulde de ruimte, toen water dat langs de muur naar beneden liep hete stenen deed sissen in een met mozaïeksteentjes bezette bak. De man sloot een ogenblik de ogen en genoot van de verwennerij die hij zichzelf had cadeau gedaan.

Sinds hij de leiding had overgenomen van een commune – niet dat die positie hem was aangeboden, maar soms kreeg men al eens iets in de schoot geworpen – was zijn bestaan drastisch veranderd. Hij probeerde meer te leven volgens de regels die het center zijn aanhangers oplegde. Er was nochtans een tijd geweest dat hij alles had vervloekt dat niet met rede te verklaren viel. Sinds hij echter met eigen ogen had kunnen aanschouwen hoe nuttig goedgegelovige zielen waren, had het concept van een besloten gemeenschap hem helemaal weten te bekoren. Alles liep immers op rolletjes. De honden die de boel bijeen hadden gehouden, waren verdreven en de schapen die meenden een herder te volgen, maar stekeblind achter een wolf aanliepen, pikten alle kruimels op die voor hen werden rondgestrooid. Hij had het moorden zelfs kunnen opgeven om zich volledig op zijn nieuwe speeltje toe te leggen als hij geen oude rekeningen te vereffenen had gehad. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en dacht aan degene die misschien meer dan een bondgenoot zou worden als alles zou meezitten. Nooit eerder had hij zoiets voor iemand gevoeld. Mensen waren doorgaans saai en voorspelbaar, maar dit keer niet. Het plan dat was uitgedacht was briljant en hij kon als bonus genieten van wat hij het liefst deed: als een meedogenloze kat spelen met een hulpeloze muis. Als hij alleen was geweest, had hij hardop gelachen.